

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Noiembrie 2009

MISIUNEA SPERANȚEI

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE – 2009

SUMAR

Mesaj

3 Mesaj din partea președintelui Conferinței Generale

Jan Paulsen

Vineri

4 Speranța – argumentul nostru pentru creaționism

Eduard Călugăru

Sabat dimineață

6 Misiunea cerească a speranței

Jan Paulsen

Sabat după-amiază

9 Misiunea speranței pentru toți oamenii

Ioan Câmpian Tătar

Duminică

12 Misiunea universală a speranței

Karl Haffner

Luni

14 Urgența misiunii speranței

Mărti

16 Misiunea speranței ca act de închinare

Miercuri

18 Misiunea speranței într-o lume a deznădejzii

Joi

21 Acceptarea misiunii speranței

Vineri

23 Misiunea speranței ca descoperire a caracterului lui Dumnezeu

Sabat dimineață

25 Misiunea speranței – misiune îndeplinită

Ellen White

Sabat după-amiază

28 „Cumpără adevărul și nu-l vinde!”

Virgiliu Peicu

Prelegeri pentru copii

31 Misiune posibilă

Linda Mei Lin Koh

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, NOIEMBRIE 2009

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Redactor: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Foto coperta 1: Lucian Sora

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJ DIN PARTEA PREȘEDINTELUI CONFERINȚEI GENERALE

Iubiți frați de credință,

An de an, Săptămâna de Rugăciune este o ocazie specială în care biserica noastră din toată lumea se adună să-L laude pe Dumnezeu, să asculte Cuvântul Său și să se roage. Să nu pierdem din vedere acest ultim element: rugăciunea. Acum, în timp ce vă scriu, lumea din jurul nostru este foarte tulburată. Oamenii par dezorientați. Rugați-vă ca familia omenească să-și găsească speranța și pacea în Isus și rugați-vă ca biserica să devină, prin puterea Duhului Sfânt, un instrument mai eficient al lui Dumnezeu de împărtășire a speranței creștine. Dumnezeu nu ne-a abandonat. El mai ține încă în brațele Sale puternice viitorul nostru personal și, totodată, viitorul Bisericii Rămășiței.

Avem privilegiul de a participa, alături de Domnul nostru, la *MISIUNEA SPERANȚEI*. Misiunea aceasta nu este rezultatul creativității omului, ci este lucrarea lui Dumnezeu, care, din dragoste, S-a angajat El Însuși într-o misiune a speranței și a mântuirii pentru neamul omenesc căzut. Motivația misiunii este dragostea. Ori care altă motivație diminuează valoarea misiunii înseși și o transformă într-o povară pentru viața noastră spirituală. Misiunea își are originile în Dumnezeu și a fost adusă la existență prin dragostea Sa veșnică. Ea a căpătat chip omenesc prin persoana Fiului lui Dumnezeu. El este modelul nostru pentru misiune. Misiunea Sa este misiunea noastră.

Biserica noastră este o mișcare a speranței, care are de îndeplinit o misiune a speranței pentru toți oamenii. Misiunea aceasta este ilustrată simbolic în Apocalipsa 14,6-12 prin soliile celor trei îngeri. Cei trei îngeri transmit solia de a merge pretutindeni pentru a oferi speranță unei lumi care este în căutarea unei

ultime speranțe. Speranțele omenești sunt niște contrafaceri ale speranței divine și, prin urmare, nu sunt demne de încredere. Misiunea noastră este aceea de a străbate întreaga planetă și de a planta sămânța speranței în inima oamenilor. Fiecare dintre noi este reprezentat prin acești îngeri care zboară prin mijlocul cerului. Hristos ne-a păstrat un loc pentru a participa împreună cu El la încheierea misiunii Sale în lume. Viața noastră își găsește împlinirea și rostul în această colaborare la misiunea divină. De aceea, alăturați-vă ei, implicați-vă în ea și viața voastră va fi îmbogățită.

Prelegerile pentru săptămâna aceasta nu constituie o serie de prezentări doctrinale, ci, mai degrabă, o serie de predici al căror scop este descrierea misiunii noastre, întărirea credinței noastre și motivarea noastră pentru a lua parte la misiune. Rugați-vă ca biserica noastră să-și îndeplinească misiunea speranței la care a fost chemată de Domnul nostru slăvit. Sunt membri ai bisericii care lucrează în unele zone ale lumii în circumstanțe dificile. Rugați-vă pentru ei, ca să rămână tari în credință și lucrarea lor să aducă roade spre slava Domnului.

Fie ca harul Domnului nostru să rămână cu voi.

*Al dumneavoastră frate în Domnul,
Jan Paulsen*

Speranța — argumentul nostru pentru creaționism

EDUARD CĂLUGĂRU

Anul 2009 a fost declarat Anul Darwin. Deși au trecut 150 de ani de la publicarea cărții *Originea speciilor*, controversa sunt din ce în ce mai aprinse. Charles Robert Darwin a reușit prin lucrarea sa să le dea suficiente motive celor care vor să-L elimine pe Creator. Aceasta, când singura sa diplomă universitară a fost obținută la Cambridge, Marea Britanie, în Teologie. Putem să spunem că „nu este nimic nou sub soare”. Și Lucifer a făcut la fel!

Lumea animală

Oamenii de știință¹ aduc mai multe exemple din lumea animală care contrazic teoria evoluției. Acestea vorbesc clar despre un Creator, despre un Arhitect, despre un plan inteligent care a stat la baza existenței lumii noastre.

Cărăbușul este cea mai puternică viețuitoare din lume. Cărăbușul-rinocer poate duce în spate o greutate de 850 de ori mai mare decât a sa.

Girafa mascul are cam 5,4 m înălțime. Inima (care are până la 80 cm) trebuie să pompeze sângele până la creier, învingând forța gravitațională. Ce se întâmplă însă atunci când girafa se apleacă să bea apă? Ar trebui ca presiunea care se formează să ducă la explozia creierului. Dar nu se întâmplă așa, deoarece există un sistem complex de elemente care fac să ajungă la creier doar atât sânge cât este necesar.

Ciocănitoarea, care are un cioc foarte rezistent și picioare diferite de ale altor păsări, ar trebui ca, la sfârșitul fiecărei zile, să se plângă de dureri de cap. Dar nu se întâmplă așa, deoarece Cineva a prevăzut ca între cioc și craniu să aibă o bucată de cartilaj care absoarbe șocurile. Când ciocăne, pasărea închide ochii, nu pentru a se feri să nu-i intre rumeguș în ochi, ci pentru că forța impactului dintre capul ei și copac este atât de mare, încât, dacă nu i-ar închide, aceștia ar sări afară.

Pasărea-incubator australiană, care are cam 2 kg, face un cuib cu un diametru de 6m și cu o înălțime de 15 m. Timp de șapte luni depune câte un ou la fiecare trei zile. Fiecare ou are până la 200g — este aproape la fel de mare ca ouăle struțului.

Castorul este numit și „inginerul”. Este un foarte bun constructor de baraje. Are pleoapele transparente ca niște ochelari, deoarece, acolo unde trăiește el, iernile sunt foarte geroase.

Omul, până la naștere

Chiar de la început, omul „vorbește” despre Cineva mai mare ca el. Primul organ care se formează în primele săptămâni este inima. Întrebarea care îi pune în dificultate pe cei care nu vor să știe de Dumnezeu este: Cine îi dă primul impuls inimii? Cum începe inima fătului să bată? Însă problematica crește odată cu dezvoltarea lui. Cre-

ierul se formează după câteva luni. Cum preia creierul coordonarea bătailor inimii? Cum se face transferul? Există o distanță destul de lungă între creier și inimă. Cum știe creierul pe unde să trimită semnalul până la inimă? Întrebări atât de complicate pentru unii, și totuși atât de simple pentru cei care vor să-L accepte pe Creator.

Un misionar

Fratele Cornel a fost plecat ca misionar în Peru, în zona fluviului Amazon. A lucrat acolo mai mult de un an de zile. Mi-a povestit felul în care Dumnezeu l-a folosit. A ajuns la triburi necivilizate, sălbatice. A fost înconjurat de multe pericole. Erau acolo canibali și animale foarte periculoase. Avea puțină mâncare. Nu cunoștea locurile. A călătorit mult cu barca pe fluviu. Moartea era ceva foarte comun. Argumentul său cel mai puternic în fața băștinaișilor, că Dumnezeu său este superior oricărui alt dumnezeu, era acela că este sănătos. Foarte mulți oameni erau bolnavi. Ar fi putut foarte ușor să se îmbolnăvească și el de malarie. Însă Cineva era cu el.

Eu și tu

Cartea naturii vorbește despre „însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui [care] se văd lămurit...” (Rom. 1,20)

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii...” (Ps. 19,1-4)

Putem spune și noi la fel ca David: „Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor!” (Ps. 139,13-15)

Făgăduințele Sale se împlinesc: „Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua în amiaza mare. ... nicio nenorocire nu te va ajunge, niciun rău nu se va apropia de cortul tău... Vei păși peste lei și peste năpârci și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. Fiindcă Mă iubește, de aceea îl voi izbăvi ...” (Ps. 91, 5.6.10.13.14)

Numai că, atunci când omul ajunge mare, începe să se îndoiască de Tatăl său ceresc. De existența Sa sau de intențiile Sale bune. Într-o lume fără speranță, cum putem să vorbim despre Creator? Care ar fi dovada cea mai simplă, cea mai accesibilă și, în același timp, cea mai puternică pe care să o prezentăm lumii? Ca adventiști de ziua a șaptea, cum ar trebui să fim cunoscuți de cei din jur? Mă gândesc la exemplul Domnului Hristos. Când S-a născut, îngerii le-au transmis oamenilor speranța. Atunci

când Și-a început lucrarea și intra într-un sat sau într-o casă, aducea speranță. Când oamenii bolnavi, demonizați, triști, păcătoși se întâlneau cu El, li se reaprindea speranța. Deseori, chiar și ucenicii au găsit încredere, siguranță și optimism la El.

Eu și tu putem învăța de la Domnul Isus. Ca și El, putem să fim cunoscuți de cei din jur ca fiind oameni care au și care transmit speranță. O speranță care nu înșală. O speranță care nu privește doar viața aceasta. O speranță care deschide un viitor, un viitor veșnic.

Oamenii au nevoie de oameni care să le reaprindă speranța în suflet. Mulți nu știu dacă mai au vreo șansă. Iar cel rău le spune că Dumnezeu nu mai are soluții pentru ei. Noi putem să

le ducem mesajul speranței, mesajul salvării.

„Deși voința lui [o victimă a necumpătărilor] a fost coruptă și slăbită, există, prin Hristos, speranță pentru el. Hristos îi va trezi în inimă impulsuri mai nobile și năzuințe mai sfinte. Încurajați-l să se prindă de speranța care i se prezintă în Evanghelie. Deschideți Biblia înaintea celui ispitit care se luptă și citiți-i iar și iar făgăduințele lui Dumnezeu. Acestea vor fi pentru

el ca frunzele pomului vieții. Continuați-vă cu răbdare eforturile până când, cu bucurie plină de recunoștință, mâna tremurândă se prinde de speranța răscumpărării prin Hristos.” (Ellen White, *Temperanță*, p. 129, în orig.)

Tăria noastră stă în faptul că speranța pe care o avem se bazează pe o certitudine. Certitudinea că Dumnezeu, Acela care ne-a creat, este dragoste și că, deși meritam moartea, El a murit în locul nostru, pentru ca noi să fim neprihăniți prin El. Tălharul pocăit de pe cruce a văzut în Hristos o ușă care i se poate deschide. A fost ocazia vieții lui. Speranța i s-a aprins, a cerut și a primit.

Profetul Isaia ne spune: „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: În liniște și în odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și în încredere va fi tăria voastră.” (Is. 30,15)

¹ Doctorul Jobe Martin – <http://sldsjd.wordpress.com/2009/09/09/creaturi-uimitoare-care-sfideaza-evolutia>

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Ce alte exemple din natură poți aduce în favoarea creaționismului?
2. Cum ți s-a descoperit personal Dumnezeu?
3. Te caracterizează speranța? Ești cunoscut ca o persoană optimistă, ai încredere în viitor? Le transmiți și altora speranță?
4. Ai întâlnit persoane nereligioase care au speranță, care transmit speranță? Pe ce se întemeiază speranța lor?
5. Crezi că există oameni care nu au nevoie de un mesaj de speranță?

Misiunea cerească *a* speranței

MISIUNEA DOMNULUI HRISTOS ESTE
MISIUNEA NOASTRĂ

JAN PAULSEN

Biserica este o entitate complexă, organizată de Duhul Domnului pentru misiune. Pentru a fi activă, ea nu trebuie să fie absorbită cu totul de discuții doctrinale și teologice care pot duce la tensiuni și la divizare. Ea trebuie să fie biserica devotată și implicată în misiunea Domnului. De altfel, am putea declara deschis că biserica își atinge scopul pentru care a fost adusă la existență atunci când își îndeplinește misiunea. Misiunea este trăsătura ei definitorie. Misiunea este un program divin, inițiat de Dumnezeu și descoperit prin Fiul Său, pe care L-a trimis în lumea noastră. În continuare, vom analiza misiunea Fiului lui Dumnezeu și implicațiile ei pentru misiunea noastră, ca biserică.

Dumnezeu L-a trimis pe Fiul

Trimiterea Fiului a fost un eveniment cosmic, motivat de o decizie luată de Dumnezeu înainte de crearea lumii. Misiunea a fost adusă la existență înainte de a apărea necesitatea ei efectivă. Apoi, la momentul potrivit din istoria lumii, Tatăl L-a trimis pe Fiul, „născut din femeie” (Gal. 4,4). Isus a fost pe deplin conștient de faptul că prezența Lui în lumea aceasta nu se datora unui accident, ci unui scop foarte precis. El știa pentru ce Se află pe această planetă; viața Lui avea un rost special. El era conștient de misiunea Sa și aceasta dădea sens vieții Sale.

Când L-a trimis pe Fiul în această lume, Tatăl S-a despărțit cumva de El. Aceasta nu înseamnă că Tatăl nu mai era cu Fiul. Nu, nu! Isus a mărturisit: „Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur” (Ioan 8,29). Tatăl și Fiul au lucrat împreună la împlinirea misiunii, dar acest „împreună” s-a manifestat în alt fel. A fost necesar ca Isus să ia chip omenesc și să renunțe la slava divinității Sale. Însă această despărțire, necesară pentru misiune, indica faptul că relația de la început avea să fie refăcută. Cel care a trimis și Cel trimis aveau să Se reunească. De altfel, Isus S-a rugat pentru această întoarcere: „Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” (Ioan 17,5). El le-a spus ucenicilor: „Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis” (Ioan 7,33). După încheierea misiunii, El S-a întors la Tatăl. S-a întors la Tatăl prin cruce.

Misiunea Fiului a fost să-și dea viața pentru oameni, nu doar să le transmită o solie care nu Îl privea personal. El Însuși era întruparea soliei pe care ne-a trimis-o Dumnezeu: „Dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10). Solul era personificarea soliei pe care ne-a transmis-o prin moartea Sa. El a venit ca să ne mântuiască și să ne dea viața veșnică (Ioan 3,16). El a fost trimis de Tatăl „ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4,9). El a vestit mântuirea prin faptul că Și-a dat viața. Misiunea Lui nu poate fi despărțită de Persoana Lui. În acel act de jertfă de sine, El a dezvăluit caracterul iubitor al Tatălui.

Hristos a fost trimis pentru a descoperi slava lui Dumnezeu unei omeniri afundate în bezna păcatului și a ignoranței. El I-a spus Tatălui: „Am făcut cunoscut Numele Tău” (Ioan 17,6). El știa în ce consta misiunea Sa și, de aceea, a putut să-I spună Tatălui: „Am făcut lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac!” Apostolul Ioan ne spune: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,14). Ioan adevărește faptul că Domnul Isus Și-a îndeplinit misiunea. Misiunea Lui a fost, de fapt, manifestarea adevăratului caracter al lui Dumnezeu în contextul unei lupte cosmice aprige. Însă descoperirea lui Dumnezeu pe care El ne-a adus-o a fost descoperirea persoanei

Sale. Numai Dumnezeu poate descoperi plinătatea caracterului Său. Ioan mărturisește: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,18). Prin persoana Fiului, Dumnezeu a devenit un misionar prin excelență. „El [Isus] a fost cel mai mare Misionar pe care L-a văzut lumea vreodată.” (*Lucrarea misionară medicală*, ediția 2001, p. 34)

Isus L-a descoperit pe Tatăl prin persoana Sa, dar, totodată, a descris această descoperire în cuvinte omenești. Există o serie de învățături pe care El li le-a dat oamenilor, care poartă numele de *învățăturile lui Isus*. Învățătura aceasta nu era a Lui, ci, așa cum spunea El, „a Celui ce M-a trimis” (Ioan 7,16). Devotamentul Său față de misiune era atât de neabătut, încât a declarat: „Eu n-am vorbit de la Mine Însuși, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc... De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” (Ioan 12,49.50). Solia pe care a vestit-o I-a fost încredințată de Tatăl și nu era îndreptățit să o schimbe sau

ISUS L-A DESCOPERIT PE TATĂL PRIN PERSOANA SA, DAR, TOTODATĂ, A DESCRIS ACEASTĂ DESCOPERIRE ÎN CUVINTE OMENEȘTI.

să o modifice după cum dorea. Acest aspect este foarte important. Isus, în calitate de trimis, a avut misiunea să Îl reprezinte pe Tatăl și să fie purtătorul Lui de cuvânt. Privind la El, înțelegem că solul este dornic să îndeplinească misiunea ce i-a fost încredințată și că, totodată, se supune celui care l-a trimis. Domnului Isus Îi era clar pentru ce a venit: „Să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4,34). În îndeplinirea misiunii, Isus nu a căutat să facă voia Lui, ci voia Celui care Îl trimisese. (Ioan 5,30)

Înainte de a urca pe cruce, Isus I-a spus Tatălui: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac” (Ioan 17,4). Apoi a adăugat: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (versetul 18). Misiunea aceasta nu a luat sfârșit; ea este dusă mai departe de aceia pe care El îi trimite acum în lume. Misiunea Sa este modelul pentru misiunea lor. Știm că „adevăratul spirit misionar este spiritul Domnului Hristos. Răscumpărătorul omenirii a fost marele model misionar.” (*Mărturii*, vol. 5, ediția 1998, p. 408) În continuare, vă invit să vedem cum putem aplica acest gând la viața noastră.

Eu i-am trimis

Existența noastră își găsește o împlinire specială prin misiunea pe care Domnul Isus ne-a încredințat-o. Atunci când îți spune: „Eu te trimit”, El îți redefinește existența sau, cel puțin, redefinește rostul ei. Într-o lume a dezorientării existențiale, oamenii trăiesc cu un sentiment profund al zădărniciilor și caută să afle care este motivul prezenței lor în lume. Domnul ne spune: „Eu te

trimit!” Există un motiv pentru care existăm pe această planetă! Să nu trăiești cu impresia că prezența ta aici este un accident. Ne-am născut în lumea aceasta pentru misiune și în tot ceea ce facem ar trebui să fim conștienți de misiunea care ne-a fost încredințată. Prin chemarea la misiune, Domnul ne îmbogățește viața în multe feluri, oferindu-ne convingerea că avem un rost.

Misiunea care ne-a fost încredințată constă în vestirea lucrării de răscumpărare a Domnului Isus și a semnificației ei pentru noi și pentru neamul omenesc. Solia care trebuie vestită este cea întrucupată în persoana lui Isus și în cuvintele Sale, așa cum ne sunt ele prezentate în Sfânta Scriptură. Noi nu avem dreptul de a schimba solia, fiindcă nu ne-a fost dată ca să facem cu ea ce vrem. Solia și misiunea își au originea în Dumnezeu și ne-au fost încredințate prin Domnul nostru Isus. Trebuie să ne îndeplinim misiunea în supunere smerită față de solia pe care o vestim. Noi îi transmitem lumii *solia Sa*, și nu *solia noastră*. Bineînțeles că trebuie să descoperim metode de vestire a ei care să fie atractive pentru societatea în care trăim, dar nu suntem îndreptățiți să o modificăm.

Pentru ca misiunea să fie eficientă, *solia Sa* trebuie să devină *solia noastră*. Aceasta înseamnă că ea trebuie să ne transforme viața. Cu puțin înainte de a ne trimite în misiune, Isus I-a spus Tatălui: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17,17). Trebuie să ne însușim solia lui Isus atât la nivel individual, cât și la nivel de comunitate de credincioși. Noi suntem chemați să descoperim prin viața noastră slava și puterea lui Dumnezeu prin înaintarea constantă în îndeplinirea misiunii speranței. Scopul lui Dumnezeu a fost dintotdeauna „ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul cel veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efes. 3,10.11). Taina puterii mântuitoare a crucii continuă să fie des-

coperită prin intermediul experienței bisericii, care dă mărturie întregului univers despre bunătatea, puterea și dragostea lui Dumnezeu. Orice om stăpânit de puterea mântuitoare a crucii devine o mărturie cosmică despre înțelepciunea „felurită” a lui Dumnezeu și despre puterea lui transformatoare.

Prin faptul că ne-a chemat să participăm la misiunea Sa, Isus Și-a anunțat plecarea. După întoarcerea Sa la Tatăl, biserica trebuia să se ocupe de misiunea speranței. El nu Și-a abandonat biserica. Nu, nu! El le-a dat ucenicilor, ca reprezentanți ai bisericii Sale, următoarea făgăduință: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Însă El este prezent în mijlocul nostru prin Duhul Sfânt. El nu ne-a trimis numai pe noi, ci El L-a trimis pe Duhul Sfânt să ne ajute să îndeplinim misiunea speranței (Ioan 14,26; 15,26; 16,7). La încheierea misiunii, despărțirea va lua sfârșit. În clipa aceea, vom putea spune: „Noi Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care ne-ai dat-o s-o facem.” (cf. Ioan 17,4)

Dar nu am ajuns încă în momentul acela. Suntem pe ultima sută de metri, dar continuăm să zburăm pe deasupra pământului și să vestim cu glas tare Evanghelia veșnică a mântuirii fiecărei ființe omenești, îndemnându-i pe toți să se teamă de Dumnezeu și să se închine Creatorului. Aceasta este, într-adevăr, misiunea speranței și trebuie să mergem împreună înainte, ca să o ducem la capăt, prin puterea Duhului Sfânt. Misiunea se va încheia prin unirea în împărtășirea Duhului Sfânt. Relația cu Isus și cu ceilalți credincioși ne ajută să îndeplinim misiunea. La încheierea istoriei lumii, Isus ne-a chemat și ne-a trimis pe toți să lucrăm în via Sa. Ascultați din nou rugăciunea Sa pentru noi: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” (Ioan 17,18.19)

SUNTEM PE ULTIMA SUTĂ DE METRI, DAR CONTINUĂM SĂ ZBURĂM PE DEASUPRA PĂMÂNTULUI ȘI SĂ VESTIM CU GLAS TARE EVANGHELIA VEȘNICĂ A MÂNTUIRII.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Cum putem să devenim conștienți că avem un rost pe lume?
2. Este fiecare creștin chemat să fie misionar? Explică răspunsul.
3. De unde știi că misiunea ta este o misiune a speranței?

JAN PAULSEN ESTE PREȘEDINTELE CONFERINȚEI GENERALE A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

Misiunea speranței pentru toți oamenii

ÎN SENINĂTATE ȘI ÎNCREDERE VA FI TĂRIA VOASTRĂ.

IOAN CÂMPIAN TĂTAR

Prin chemarea adresată lui Avraam, Dumnezeu a pus bazele creării unui popor prin care urma să descopere lumii întregi voința Sa divină și caracterul Său. A fost planul Său ca acest popor, plasat în Palestina – intersecție a marilor imperii ale lumii antice –, să primească întâietate asupra tuturor neamurilor (Deut. 28,1 u.p.), iar acestea să devină beneficiare ale binecuvântărilor cerești (Gen. 12,1-3). „Dacă Israel ar fi fost credincios însărcinării lui, toate popoarele pământului s-ar fi împărțit de binecuvântările lui. Când planul lui Dumnezeu a fost pierdut din vedere, păgânii au fost priviți ca fiind dincolo de hotarele milei Sale.” (*Profeți și regi*, p. 277)

Când a venit, Mesia a fost respins de poporul Său (Ioan 1,13), care a interpretat profețiile în armonie cu propriile dorințe egoiste, îndreptate spre măreție lumească. În loc să devină purtător de lumină și de speranță, a absorbit întunericul, iar influența lui a devenit „o miasmă de la moarte spre moarte”. (2 Cor. 2,16)

Misiune în timp de criză

Nori de amenințare se ridică deasupra Ierusalimului și a întregii țări, în timp ce puternica armată a Asiriei cucerește țară după țară, iar regele Ezechia este constrâns să acționeze pentru apărarea poporului său. Nu erau multe variante de acțiune. Una era să apeleze la ajutorul Egiptului și să încheie o alianță cu această

putere politică și militară a vremii. Deși se știa că Dumnezeu a interzis acest lucru, din punct de vedere omenesc părea să fie cea mai bună soluție. O altă posibilitate era să apeleze, prin credință, la protecția lui Dumnezeu și să aștepte intervenția Sa în criza în care se afla.

Totul se întâmplă în jurul anului 701 î.Hr., când caravanele regelui Ezechia ajung în Egipt încărcate cu bogății luate din tezaurul regatului pentru a fi tributul protecției, iar prorocul Isaia este trimis la Ierusalim pentru a rosti un nou vaiet împotriva acestei decizii. „Vai, zice Domnul, de copiii răzvrățiți care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu și îngămădesc păcat peste păcat! Ei se coboară în Egipt fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea faraonului și să caute un adăpost sub umbra egiptenilor. Dar ocrotirea faraonului vă va da de rușine și adăpostul sub umbra Egiptului vă va da de ocară.” (Isaia 30,1-3)

Prorocul Isaia este categoric în mesajul pe care îl rostește, iar la porunca lui Dumnezeu îl scrie într-o carte (Is. 30,8,9) pentru a fi o mărturie continuă. Drumul spre Egipt, întoarcerea în țara robiei, constituie o misiune sortită eșecului, pe care Dumnezeu nu o aprobă, ci o condamnă. Încercarea poporului iudeu de a rezolva problema asiriană întorcându-se în Egipt, spre lucrurile pe care Dumnezeu a spus să nu le facă, constituie răzvrătire și îndepărtare de El. Iudeii nu privesc la Egipt ca la un mijloc prin

care Dumnezeu să lucreze, ci ca un mod prin care ei înșiși să se salveze. Experiența se repetă și în timpul lui Ieremia, el însuși fiind târât pe drumul spre Egipt, în ciuda dorinței sale. (Ier. 42,43)

Trăim vremuri asemănătoare cu cele ale lui Ezechia, când Ierusalimul existenței noastre este asediat. Este suficient să privim în jur sau chiar în noi înșine și vom găsi nenumărate motive de îngrijorare, iar în sufletul nostru se cuibărește teama – teama zilei de mâine, teama de eșec, de înfrângere. În încercarea noastră de a ne purta singuri de grijă, luăm deseori drumul Egiptului, drumul robiei. Autorul epistolei către Evrei vorbește despre păcatul care ne înfășoară atât de lesne. (Evr. 12,1)

Sunt domenii în viața noastră în care suntem vulnerabili la ispite și pe care nu vrem să I le încredințăm lui Dumnezeu și să-I protecție, fiindcă avem impresia că așa vom avea de pierdut. Când învățăm să ne încredem în Dumnezeu și să-I subordonăm întreaga viață, tăiem orice punte care ne conduce din nou spre Egiptul robiei.

Mesajul lui Isaia către Ezechia, în contextul amenințării din partea armatei Asiriei, vine direct de la Cel care deține controlul întregului univers, Domnul Dumnezeu, „Sfântul lui Israel”. Isaia preferă acest titlu pentru Dumnezeu datorită impresiei profunde lăsate de viziunea tronului lui Dumnezeu. Această viziune, avută la templu și descrisă în capitolul 6, l-a marcat pentru toată viața. Pentru el, Dumnezeu este *Sfântul Lui Israel*, numele exprimând suveranitatea lui Dumnezeu asupra oricărui competitor, existența Sa veșnică, maiestatea și sfințenia Sa, precum și faptul că este singurul care merită închinarea. Mesajul rostit atunci și acolo străbate veacurile, purtând cu el speranța izbăvirii, ajungând astfel până la noi, la inimile noastre. „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră; în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” (Is. 30,15)

Dumnezeu Se oferă să intervină chiar dacă nu I se acordă atenție și nu este rugat. Însă răspunsul poporului Îi produce durere. „Dar voi n-ați voit” este un ecou anticipat al scenei de pe

Muntele Măslinilor, șapte secole mai târziu, când, pentru același popor, pentru aceeași cetate, Sfântul lui Israel rostește în lacrimi cuvintele: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut.” (Matei 23,37)

Întoarcerea – drumul spre seninătate și odihnă

Cele mai multe traduceri redau versetul 15 astfel: „În întoarcere la Dumnezeu, (echivalentul Vechiului Testament pentru *pocăință*) și odihnă (sau *supunere*) va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră”. Nu există odihnă adevărată fără pocăință sau fără întoarcere și nu există pocăință care să nu ducă la odihnă. În perioada Vechiului Testament, pocăința înseamnă oprire și întoarcere, renunțarea la Egipt în contextul capitolului 30 din Isaia. În limbajul Noului Testament, pocăința presupune o schimbare care are loc întâi la nivelul minții (Rom.

12,1), o renunțare la modul vechi de a vedea lucrurile, de a raționa și construirea unui nou. Presupune a vedea și a gândi diferit, a vedea ceea ce vede Dumnezeu, a gândi diferit cu privire la timp, eternitate, muncă, odihnă, semenii. Păcatul începe acolo unde vedem altfel decât vede Dumnezeu. (Gen. 3,6)

În economia harului lui Dumnezeu nimic nu se schimbă până când nu se

schimbă atitudinea noastră și modul nostru de a gândi și a vedea lucrurile. Dumnezeu este mai mult interesat de schimbarea gândirii noastre decât de schimbarea circumstanțelor în care ne găsim, pentru a ne putea oferi odihna Sa. Aceasta este lucrarea zilnică a Duhului Sfânt. Iar atunci când gândim diferit, trăim diferit. Se spune că în postmodernism nu funcționează predica despre pocăință, predica ce condamnă păcatul. În experiența lui Isaia, vedem că acest fenomen era prezent și în urmă cu 2.700 de ani, precum și în timpul lui Pavel (2 Tim. 4,3). Oamenii au dorit întotdeauna o religie care nu condamnă și nu cere o schimbare.

DOAR EL POATE LINIȘTI MAREA
VIEȚII, IAR ATUNCI CÂND ALEGE
SĂ NU LINIȘTEASCĂ VALURILE
EI, NE LINIȘTEȘTE PE NOI,
DACĂ ALEGEM SĂ NE
ÎNCREDEM ÎN EL.

A fost greu și pentru Nicodim să înțeleagă că drumul spre ceruri trece pe la cruce.

Pocăința sau întoarcerea are loc atunci când încrederea este corect plasată. Prorocul Isaia a repetat mereu și mereu același mesaj: ne putem încrede în Dumnezeu pentru că El este sursa puterii noastre de a rămâne liniștiți când toate forțele întunericului se ridică împotriva noastră. Atunci când există pace, liniște și odihnă, acestea se reflectă în calitatea vieții unei persoane sau a unui popor, care este demonstrată tocmai prin aceste însușiri, o împlinire a sufletului în armonie cu cerințele divine. Liniștea este rezultatul încrederii, iar încrederea este secretul liniștii, renunțarea la frământare și la căutarea unor soluții omenesti, renunțarea la ajutorul „Egiptului”. Încrederea pe care o recomandă prorocul înseamnă a-L aștepta răbdător pe Dumnezeu, răspunsul Său. Pentru că Dumnezeu este în afara orizontului vederii noastre, suntem mereu ispitiți să ne punem încrederea în bogăție (Ps. 49,6; 62,10), în oameni puternici (Ps. 146,3), în cetăți întărite (Deut. 28,52) sau în propria înțelepciune (Prov. 31,5).

Răspunsul poporului la îndemnul de a se încrede în Dumnezeu a fost un „nu” categoric. „Vom fugi pe cai iuți...” Un răspuns tipic în fața amenințării, a poverilor și a responsabilităților este fuga. Pentru mulți, dezertarea sau fuga este singura soluție. Ceea ce descoperim, asemenea lui Cain, este faptul că însăși fuga devine captivitate. Odată ce fugim de lucrurile care ne amenință, alergarea noastră nu va avea sfârșit. În totală contradicție cu această atitudine este soluția lui Dumnezeu, care ne oferă odihnă și seninătate. Doar El poate liniști marea vieții, iar atunci când alege să nu liniștească valurile ei, ne liniștește pe noi, dacă alegem să ne încredem în El.

Totuși Dumnezeu așteaptă

„Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăduiesc în El” (v. 18). Aici întâlnim una dintre declarațiile mari ale Bibliei. În timp ce Israel, poporul Său, nu-L așteaptă, prorocul Isaia Îl prezintă pe Creatorul universului așteptând răbdător.

Oare de câte ori nu ne așteaptă și pe noi pentru a-Și descoperi harul și iertarea, pentru a Se îndura de noi și a ne arăta că suntem obiectul milei Sale? Iată, a așteptat încă un an, încă o Săptămână de Rugăciune, încă o ocazie. „Totuși Domnul așteaptă” este

expresia care se repetă mereu în cartea prorocului Isaia (1,18; 22,12) și care aduce lumina speranței în întunericul acestei lumi. „Se va scula” – este verbul care în limba ebraică aparține vocabularului de război, al celor care rezistă până la biruința finală (Dan. 12,1). Sfântul lui Israel este Cel care Se ridică de pe tronul Său și Se luptă pentru Israel. Gelozia divină este o funcție esențială a dragostei lui Dumnezeu. El luptă pentru noi, nu *noi* pentru El. Este în conflict cu toate zeitățile, cu forțele întunericului care continuă să-i promită omului protecție, salvare și fericire, fără să-i ofere nimic, în afară de dezamăgire și moarte veșnică. Misiunea lui Dumnezeu este binecuvântarea omenirii, a tuturor națiunilor. Dumnezeii falși continuă și azi să devoreze viețile oamenilor, semănând pretutindeni nedreptate, invidie, cruzime, violență și moarte.

În lumina Bibliei, este bine să cunoaștem cu cine Se luptă Dumnezeu și care va fi deznodământul final al acestui război. Oare împotriva Asiriei și a Egiptului S-a luptat sau continuă să Se lupte și astăzi? Apelând la Egipt pentru ajutor, Iuda le-a oferit conducătorilor Asiriei ocazia să-L denigreze pe Dumnezeu, dar și pe poporul Său, pentru că nu s-a încrezut în El. În lumina cărții prorocului Isaia, ambele imperii erau în planul mântuirii Sale, care este atât de vast, încât cuprinde toate neamurile, toate popoarele. (Is. 19,25)

Misiunea lui Dumnezeu este ca vestea cea bună a Evangheliei să ajungă la toate popoarele. Singura rațiune de existență a poporului Israel a fost misiunea. Obiectivul principal al lui Dumnezeu a fost să vină în legătură cu toate națiunile. Mesajul întoarcerii sau al pocăinței este adresat nu doar Israelului, ci tuturor națiunilor. Este ceea ce puterea transformatoare a dragostei lui Dumnezeu poate realiza când oamenii sunt dispuși să-L primească. Dumnezeu este Cel care îi poate transforma pe vrăjmași în prieteni și copii ai Săi. Saul din Tars a cunoscut din experiență acest lucru. Lupta spirituală nu este o manifestare a triumfalismului prin care să ne arătăm superioritatea. Mai degrabă ea are menirea să adâncească împreună noastră simțire cu cei oprimați de forțele răului și de idolatrie și să dorim binele celor pe care Dumnezeu ne-a chemat să-i slujim.

Misiunea speranței este să ne lăsăm noi înșine transformați de puterea lui Dumnezeu pentru a fi martorii biruinței de la Golgota și ai biruinței finale, atunci când marele voievod Mihail Se va ridica să-Și izbăvească poporul din această lume.

Misiunea universală a speranței

DEFINIȚIA MISIUNII NOASTRE: APOCALIPSA 14,6

KARL HAFFNER

S-a afirmat că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea deține o singură doctrină distinctivă. Despre ce doctrină credeți că este vorba? Sabatul? Starea morților? Poate Spiritul Profetic? Ce părere aveți?

Iată răspunsul: „[Există] o doctrină distinctivă a Bisericii [Adventiste de Ziua a Șaptea]. Sunt mulți oameni care cred adevărul despre Sabat și care îl susțin de ani de zile. Sunt mulți oameni care cred la fel ca noi despre starea omului în moarte. Sunt mulți oameni care acceptă darul profeției și sunt foarte mulți oameni, aproape în orice confesiune, care cred în a doua venire a lui Hristos. Contribuția unică pe care am adus-o la lumea religioasă este cea referitoare la solia celor trei îngeri și la relația ei cu învățătura despre Sanctuar și despre judecată.”¹

Este vorba despre întreita solie îngerească din Apocalipsa 14,6-13. Biserica noastră a fost chemată să vestească acest adevăr în ultimele zile ale istoriei acestei planete. Acest pasaj biblic este plin de speranță. El definește misiunea bisericii noastre. Și este un imn despre mântuire!

Apocalipsa 14,6

În Apocalipsa 14,6, Ioan scrie: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.”

Să vedem mai întâi care a fost contextul istoric și apoi să desprindem câteva aplicații. Să nu uităm că autorul cărții Apocalipsa este Ioan, ucenicul iubit de Isus. Este, aproximativ, anul 95 d.Hr., când Ioan este exilat pe insula Patmos. El le transmite creștinilor răspândiți în cele șapte biserici din Asia solia speran-

ței și a judecății. Acești urmași ai lui Hristos erau persecutați de împăratul Domițian. Iată ce spun istoricii despre el: „Potrivit izvoarelor, se pare că Domițian a fost un om cu totul dezagregabil, rareori politicos, insolent, arogant și crud. Era un bărbat înalt, avea ochii mari, dar vederea slabă. Având toate simptomele unui om însetat de putere, el prefera să fie numit *dominus et deus* ('domn și zeu').”²

În aceste vremuri de persecuție, Dumnezeu îi trimite lui Ioan, slujitorul Său, o solie de speranță. El dă la o parte vălul timpului și îi permite lui Ioan să vadă ultimele scene din istoria locuitorilor Pământului. Dumnezeu îi arată cum îi va chema pe copiii Săi din vremea sfârșitului, chiar înainte de revenirea Sa, printr-o solie universală de speranță.

Natura chemării noastre

În continuarea acestui studiu, să analizăm natura acestei chemări. Din multe aspecte pe care am putea să le subliniem în pasajul din Apocalipsa 14,6, să luăm în considerare trei cuvinte-cheie care exprimă chemarea noastră ca biserică: (1) speranță, (2) misiune și (3) global. Într-un cuvânt, avem de îndeplinit o misiune a speranței pe întreg globul.

1. Vestim o solie a speranței.

În primul rând, solia noastră transmite speranță. Ea este „Evanghelia veșnică”. Noi suntem vestitorii speranței. Jerome Groopman, doctor în medicină și autor al cărții *Anatomy of Hope* (*Anatomia speranței*), definește speranța ca fiind „capacitatea de a vedea un drum spre viitor”. El spune: „Consider că speranța a fost, este și va rămâne întotdeauna inima medicinei și a vindecării... [În ciuda tehnicii medicale de care dispunem] ne întoar-

cem mereu la nevoia aceasta, profund umană, de a crede că există posibilitatea de a avea un viitor mai bun decât prezentul.”⁷³ Gândiți-vă puțin: în pofda tuturor progreselor din domeniul tehnicii medicale, una dintre cele mai luminate minți ale lumii spune că remediul cel mai bun pe care îl cunoaștem este speranța.

Biblia ne învață că există într-adevăr o cale spre un viitor mai luminos. Calea aceasta ne este descoperită în solia celor trei îngeri.

2. *Avem o misiune importantă.*

Al doilea lucru pe care îl observăm în Apocalipsa 14,6 este acela că avem o misiune importantă. Bisericele se implică în multe activități care nu sunt neapărat importante. Atenția ne este distrasă foarte ușor de „misiuni” neînsemnate – poate fi vorba de culoarea cu care se vor zugrăvi pereții bisericii sau de modul în care se desfășoară serviciul de închinare. Lucrurile acestea au valoarea lor, dar sunt neînsemnate în comparație cu misiunea noastră principală: proclamarea soliei celor trei îngeri în toată lumea. În definitiv, de ea depinde veșnicia!

În urmă cu câțiva ani, într-o revistă din Oregon a apărut un articol despre întâlnirea supraviețuitorilor unui accident aviatic petrecut în urmă cu 20 de ani în Portland, Oregon. Articolul avea următorul titlu: „Supraviețuitorii cursei 173 declară că pilotul este salvatorul lor.” Cu ocazia reuniunii, aproape 200 de oameni – în principal pasageri ai aeronavei DC-8, care s-a prăbușit în apropiere de Portland – l-au aplaudat pe bărbatul care a adus aeronava în siguranță la sol. Pe 28 decembrie 1978, la ora 6:15 după-amiază, avionul care aparținea companiei United Airlines a rămas fără combustibil, în timp ce echipajul încerca să rezolve o defecțiune la trenul de aterizare. La contactul cu solul, din 189 de persoane care se aflau la bord, 10 au murit.

În articol sunt incluse mărturiile supraviețuitorilor care au declarat că pilotul McBroom a fost salvatorul lor. În ciuda laudelor primite, McBroom nu era prea bucuros. Dimpotrivă, el a declarat în mod repetat că, în cei douăzeci de ani care trecuseră de la accident, a fost urmărit neîncetat de gândul că 10 persoane nu au reușit să supraviețuiască. Iată cum a comentat el aplauzele primite: „Am un sentiment dulce-amar. Le mulțumesc”, a spus el, „dar am pierdut 10 persoane și asta înseamnă mult”.

Pilotul, considerat de mulți a fi salvatorul lor, plângea pentru cele 10 victime.

Odată, Mântuitorul a izbucnit în plâns deoarece a văzut că, în viitor, mulți dintre copiii Săi aveau să piară pentru totdeauna. El a plâns pentru Ierusalim. Apoi a chemat biserica să proclame vestea bună a mântuirii pentru ca toți să creadă. Aceasta este dorința Tatălui nostru. Aceasta este misiunea speranței și este foarte importantă.

3. *O solie de avertizare pentru toată lumea.*

Solia noastră de avertizare este pentru lumea întreagă. Dorința lui Dumnezeu este ca ea să ajungă „la toți cei care [mai sunt] încă pe pământ”, după cum parafrazează Eugene Peterson în versiunea *The Message*.

Deși este, într-adevăr, nevoie de un apel global, vom reuși să transmitem solia numai atunci când misiunea va deveni personală. Lucrarea de evanghelizare are loc numai atunci când fiecare lucrează personal, nu atunci când îi îndemnăm pe alții să facă ceva.

Misiunea noastră în lume se va încheia atunci când tu și eu ne vom pune ca țintă să le ducem vecinilor noștri vestea cea bună. Atunci vom putea vorbi despre o misiune personală. Atunci stilul nostru de viață se va schimba. Pentru că oamenii ne urmăresc și iau decizii cu privire la viața lor veșnică în funcție de ceea ce văd la noi.

Într-o parabolă, se povestește că, într-o zi, un pădurar a fost atacat de un tigru. Pădurarul l-a apucat de coadă, iar tigrul a început să se învârtă în jurul lui, încercând să-l apuce cu colții. Un călugăr budist, care ieșise la plimbare, a auzit zgomotul și a venit să vadă ce se întâmplă. Când l-a văzut, pădurarul i-a spus:

– Te rog, ia toporul de acolo și omoară tigrul acesta, că altfel mă mănâncă de viu!

Călugărul și-a lăsat privirea în jos, și-a împreunat mâinile cu evlavie și i-a răspuns:

– Îmi pare rău, dar nu pot să omor tigrul. Eu sunt budist și pentru mine viața este sfântă, indiferent dacă este vorba de o insectă, de un om sau de un animal.

Pădurarul i-a răspuns:

– Din fericire, eu nu sunt binecuvântat cu credința ta. Vino tu în locul meu și mă ocup eu de tigrul.

Călugărul a acceptat și a trecut în locul lui. Apoi, pădurarul și-a luat toporul, l-a pus pe umăr și și-a văzut de drum. Călugărul a început să strige speriat:

– Te rog, nu mă lăsa singur. Omoară tigrul, așa cum ai promis, că altfel mă omoară el pe mine!

Pădurarul i-a răspuns fără să se oprească din mers:

– M-a impresionat atât de mult exemplul tău, încât m-am convertit la credința ta.

Oamenii se convertesc la creștinism urmând exemplul nostru. Isus le-a spus urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Mat. 5,14-16)

Suntem creștini adventiști de ziua a șaptea și suntem îndemnați să răspândim lumina lui Isus în întunericul din jurul nostru. Avem de transmis împreună o solie a speranței. Avem o misiune importantă – să transmitem o avertizare în toată lumea.

⁷¹Morris L. Venden, *The Pillars* (Mountain View, Calif.; Pacific Press, 1982), p. 32.

⁷²Citat preluat de pe pagina www.roman-empire.net/emperors/domitian-index.html.

⁷³Jerome Groopman, *The Anatomy of Hope* (New York: Random House, 2004).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Explică modul în care se regăsesc în Apocalipsa 14,6 cuvintele-cheie: *speranță, misiune și global*.

2. Ce rol are exemplul personal în îndeplinirea misiunii noastre?

KARL HAFNER, AUTORUL PRELEGERILOR DE LUNI PÂNĂ VINERI, ESTE PASTOR AL BISERICII ADVENTISTE DIN KETTERING, OHIO.

Urgența misiunii speranței

ZIUA JUDECĂȚII ESTE O VESTE BUNĂ

După ce a fost prins, Saddam Hussein a fost transportat într-o locație secretă unde s-a întâlnit cu patru dintre noii lideri ai Irakului. Se relatează că, în ciuda stării în care se afla, Saddam avea o atitudine sfidătoare și nu dădea semne de părere de rău. Ahmad Chalabi, un membru al Consiliului Guvernului și șeful Congresului Național Irakian, a declarat: „Era destul de lucid și în deplinătatea facultăților mintale. Nu dorea să-și ceară iertare de la poporul irakian. Nu a negat niciuna dintre crimele de care era acuzat, dar a încercat să le justifice.”

Mowaffak al-Rubaie, un alt membru al Consiliului Guvernului, prezent în sală, a spus: „În 1979, mă aflu eu în fața lui, în camera de tortură, iar acum, el stătea acolo, în fața mea, neputincios și nimeni nu mă putea împiedica să-i fac tot ce doream. Imaginați-vă scena. Ne certam, iar el folosea un limbaj foarte murdar.”

Cei patru bărbați au petrecut o jumătate de oră cu Saddam, încercând să-i arate care fuseseră crimele lui. La plecare, al-Rubaie a strigat la fostul dictator: „Dumnezeu să te blesteme. Spune-mi, când vei da socoteală înaintea lui Dumnezeu? Ce îți vei spune în ziua judecății despre Halabja și despre gropile comune, despre războiul dintre Iran și Irak și despre miile de oameni care au fost executați? Ce vei spune înaintea lui Dumnezeu?”

Saddam a răspuns printr-un limbaj și mai vulgar.¹

Judecata a venit deja

Deși Saddam Hussein nu a recunoscut niciodată lucrul acesta, ziua judecății este o realitate. Într-o zi, fiecare om va da socoteală înaintea lui Dumnezeu. Avertizarea cu privire la judecată face parte integrantă din solia pe care Dumnezeu vrea să o proclame prin intermediul bisericii Sale din zilele de pe urmă. Primul înger din Apocalipsa 14 declară: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (v. 7) Despre ce judecată este vorba aici? Dacă „a venit ceasul judecății”, înseamnă că judecata este în derulare acum, că acestea sunt ultimele zile din istoria Pământului.

Ca să răspundem la aceste întrebări, este important să înțelegem că orice judecată are mai multe etape. Și în cazul acesta este la fel. Prima etapă a judecății are loc, într-adevăr, înainte de revenirea lui Isus. Acest lucru reiese clar din context, întrucât îngerul al doilea și îngerul al treilea se referă la perioada de dinaintea revenirii Domnului Hristos. Prin urmare, solia primului înger face referire tot la această perioadă.

Orice judecată corectă presupune o etapă de cercetare, în care sunt analizate faptele, și care are loc *înainte* de pronunțarea verdictului. Vă puteți imagina un judecător care să nu facă altceva decât să rostească sentințele în mod arbitrar, fără să facă mai întâi o cercetare pentru a determina vinovăția sau nevinovăția unui om? Dacă Dumnezeu ar judeca așa, am mai putea să ne încredem în dreptatea Sa?

La revenirea Sa, Domnul va anunța: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22,12). Cu alte cuvinte, această etapă a judecății, etapa de cercetare, se va încheia la revenirea lui Isus. Este clar că decizia cu privire la cine este pierdut și cine este mântuit a fost luată deja. De aceea, trebuie să vestim că a venit ceasul judecății preadvente.

Așadar, știm că etapa de cercetare are loc înainte de revenirea Sa. Dar când începe? În Daniel 8,14, avem o profeție cu privire la acest eveniment: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” Avem aici câteva simboluri preluate din Ziua Ispășirii care avea loc în Sanctuarul din Vechiul Testament.

Iată ce se întâmplă în această Zi a Ispășirii: să presupunem că sunt un israelit din lumea antică și că am furat din piață o manta. Mă simt vinovat, desigur, mă duc la Sanctuar și îmi mărturisesc păcatul. Primesc iertare, iar păcatul meu este transferat asupra unui miel; dar păcatul rămâne în Sanctuar.

După aceea, în Ziua Ispășirii, Sanctuarul este curățit de păcatul meu de către preotul care intră în Sfânta Sfințelor. În această zi, Sanctuarul este curățit și toate păcatele sunt șterse din tabăra lui Israel.

Pe cruce, Isus S-a oferit ca Miel de jertfă pentru noi. Prin urmare, de fiecare dată când ne cerem iertare pentru un păcat, devenim curați datorită Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii (Ioan 1,29). Păcatele noastre rămân în Sanctuarul ceresc, acolo unde Domnul Isus mijlocește pentru noi în calitate de Mare-Preot. Dar când este curățit Sanctuarul ceresc? În Ziua Ispășirii, la fel ca în Vechiul Testament.

Când a avut loc această Zi a Ispășirii? Daniel ne spune că ea trebuia să aibă loc după 2.300 de zile (adică 2.300 de ani literal) în textul profetic de la decretul de reconstruire a Ierusalimului. Acest decret a fost dat în anul 457 d.Hr. Așadar, după 2.300 de zile de la acest decret, în anul 1844, Isus a început prima etapă a judecății, etapa de cercetare, cu scopul de a pune capăt păcatului o dată pentru totdeauna.

Datorită Domnului Hristos care mijlocește pentru noi în Sfânta Sfințelor din Sanctuarul ceresc, în etapa de cercetare, judecata dovedește nevinovăția păcătoșilor care L-au primit pe Isus ca Mântuitor personal. Sanctuarul este curățit! Isus revine ca să îi ia acasă pe ai Săi! Aceasta este cu adevărat o veste bună!

Judecata este o veste bună

Dacă Îl primim pe Domnul Isus ca Mântuitor și Mare-Preot al nostru, nu avem motive să ne temem de judecata lui Dumnezeu. Nu trebuie decât să cultivăm relația noastră cu Isus.

Steve Winger a ilustrat acest gând printr-o întâmplare din timpul unui examen de logică susținut la absolvirea colegiului, un examen care era considerat deosebit de dificil. Studenții așteptau cu mari emoții această zi îngrozitoare a „judecății”. La oră, profesorul de logică i-a anunțat că pot să aducă la examen o foaie de tip A4 pe care să fie informații din materia predată. Cei mai mulți studenți au umplut foaia cu cât mai multe date din curs.

Un singur student s-a prezentat la examen cu foaia goală, a așezat-o pe podeaua clasei și l-a rugat pe unul dintre colegii lui,

care avea note foarte bune, să păsească pe foaie. Aflând toate răspunsurile corecte de la colegul lui, care era pe foaie studentul a fost singurul din grupă care a primit nota maximă.

La fel se întâmplă și la judecată. Nu avem niciun motiv pentru care să ne fie frică, atâta timp cât stăm lângă Isus. Pentru credincioșii care Îl cunosc pe Domnul Isus și care primesc jertfa Sa pe cruce, ziua judecății este, de fapt, o zi a izbăvirii!

Judecata ne aduce izbăvire

Apostolul Petru se referă la această zi atunci când descrie trei ocazii în care Dumnezeu a rostit o sentință definitivă. Iată ce ne spune el: „Căci, dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți; dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați...; înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății.” (2 Petru 2,4-9)

Cu alte cuvinte, Petru ne spune: „Nu vă înșelați, consecința păcatului este moartea.” Chiar dacă Dumnezeu va pedepsi, dragostea Sa nu se schimbă și El îi izbăvește pe cei credincioși.

Fostul președinte al Americii, George H. W. Bush, a făcut o călătorie în Pacificul de Sud, pentru a revedea un loc încărcat de amintiri. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Bush a pilotat un bombardier și a fost doborât de artileria antiaeriană japoneză. Revederea locului de unde a fost salvat a fost descrisă într-un articol. În timpul vizitei, Bush s-a întâlnit cu un bărbat japonez care a declarat că a fost martor, în 1944, la salvarea lui din avionul doborât. Veteranul le-a povestit că a urmărit operațiunea de salvare împreună cu niște prieteni. La un moment dat, unul dintre ei a spus: „Sunt sigur că America va câștiga războiul, dacă pun atâta preț pe viața unui singur pilot.”²

Fiind creștini, putem avea aceeași convingere că, în final, vom câștiga bătălia dintre bine și rău, fiindcă Dumnezeu pune preț pe viața fiecărui copil al Său.

Aceasta este solia pe care o vestim. Avem datoria de a proclama degrabă vestea bună pretutindeni. Ziua izbăvirii este aproape. Mântuirea noastră este sigură, pentru că ne punem speranța în Domnul Isus.

¹Informații preluate din Ian Fisher, „The Capture of Hussein: Confrontation; Bearing Questions, 4 New Iraqi Leaders Pay Hussein a visit”, *The New York Times*, 15 decembrie 2003, www.nytimes.com.

²Hugh Sidey, „One Bush's War and Remembrance”, *Time*, 23 septembrie 2002.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Ce denumire este mai potrivită: Ziua Judecății sau Ziua Izbăvirii?
2. Care este scopul Zilei Ispășirii care are loc în Sanctuarul ceresc?

Misiunea speranței ca act de închinare

DIMENSIUNILE ÎNCHINĂRII – CUI, CUM ȘI CÂND NE ÎNCHINĂM

Dacă studiem istoria oricărei afaceri de succes, vom constata că în spatele ei se află o misiune atrăgătoare care a ajutat-o să-și dobândească renumele. Misiunea surprinde esența aspirațiilor companiei. Iată cum sună, de exemplu, misiunea Companiei Coca-Cola: „Să punem câte o sticlă de Cola la îndemâna fiecărui om din lume.” Aspirația Companiei Media „Walt Disney” este „să-i facă pe oameni fericiți”. Sony declară: „Vrem să avem bucuria de a contribui la progresul tehnologiei și la aplicarea ei pentru binele publicului.” Microsoft, uriașa companie de software, își propune să le pună oamenilor la dispoziție „un software excelent – oricând, oriunde și pe orice tip de suport”. Și, în final, să revedem misiunea nobilă și îndrăzneată a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Să proclamăm întreita solie îngerească din Apocalipsa 14.” Îndrăzneată misiune, nu-i așa?

Iată motivul pentru care ne-am propus să studiem săptămâna aceasta pasajul din Apocalipsa 14, în care este prezentată, în linii generale, misiunea bisericii lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Am primit porunca divină de a proclama în lume solia speranței.

Închinarea și misiunea noastră

Apocalipsa 14,7 consemnează: „El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Ieri am analizat acest text și am vorbit despre urgența soliei noastre în lumina judecății care deja „a venit”. Astăzi, îl vom analiza din nou pentru a sublinia importanța închinării pentru misiunea speranței. Este demn de observat faptul că în centrul

soliei speranței se află chemarea de a ne închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”.

Philip Yancey observă: „Este un lucru teribil să fii recunoscător și să nu ai cui să-i mulțumești, să ai respect, dar să nu ai înaintea cui să te pleci.”¹ Suntem o comunitate de credincioși și putem să-I mulțumim lui Dumnezeu. Avem înaintea Cui să ne închinăm! Închinarea este ADN-ul bisericii noastre. Ea este esența misiunii noastre.

Deci ce înseamnă închinarea? Să răspundem la trei întrebări: Cui să ne închinăm? Cum să ne închinăm? Când să ne închinăm?

Cui să ne închinăm?

Să observăm cine primește închinarea noastră. Noi ne închinăm Celui care a creat cerurile și pământul. În epoca aceasta atât de sofisticată, a călătoriilor în spațiu și a tehnologiei atât de avansate, suntem continuu ispitiți să ne abatem atenția de la Creatorul nostru și să o îndreptăm spre noi înșine.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, doi alpiști erau obsedați de ideea de a urca pe muntele Rainier, din statul Washington, al cărui vârf are o înălțime de 4.392 m. S-au gândit să apeleze la ajutorul unui ghid dintre bășinași, la un amerindian. Li s-a spus că pentru poporul lor este un sacrilegiu să urci pe muntele Rainier. Se credea că „lacul de foc” de pe vârful muntelui este locuința lui Dumnezeu și niciun amerindian nu îndrăznește să calce pe acel pământ sfânt.

Alpiștii au oferit o sumă din ce în ce mai mare, până când, în cele din urmă, un ghid a acceptat. El a încercat să-i abată de la drum, dar bărbații erau hotărâți. Când au ajuns în apropiere de picul muntelui, ghidul le-a spus: „Eu nu am voie să merg mai departe. Trebuie să urcați singuri de aici înainte.” Bărbații

au continuat să urce plini de curaj, hotărâți să cucerească muntele. Și au reușit. Au făcut câteva fotografii. Au arborat un steag. Au înregistrat o nouă victorie pentru umanitate.

Hotărârea lor neabătută este demnă de admirație, dar, dacă ne gândim mai bine, realizarea lor este tulburătoare, fiindcă au încălcat un spațiu sacru. Au cucerit în numele omenirii un loc care Îi fusese rezervat lui Dumnezeu.

În epoca noastră sofisticată, tentația permanentă este aceea de a-i înălța pe oameni și de a-L micșora pe Dumnezeu. Acum o sută cincizeci de ani, când Samuel F. B. Morse a inventat telegraful, primele cuvinte pe care el le-a transmis prin firul de telegraf au fost: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!” Dar în 1969, când a făcut primul pas pe Lună, Neil Armstrong a spus: „Un pas mic pentru om, un pas uriaș pentru omenire.” Înainte se recunoștea meritul lui Dumnezeu în inovațiile omului. Dar astăzi nu mai este așa.

Rabinul Harold Kushner observă: „Tehnologia este dușmanul reverenței. Cu sau fără intenție, tehnologia stinge focurile sacre, fiindcă ea laudă ceea ce poate să facă omul. În Biblie, închinarea la idoli nu înseamnă rugăciune înaintea pietrelor și a statuilor. Închinarea la idoli este preamărirea lucrurilor făcute de om ca și cum ele ar fi cea mai mare realizare din lume. Ceea ce este greșit la închinarea la idoli, la închinarea înaintea realizărilor omenirii, ca și cum ele ar fi succesul absolut, nu este doar faptul că e un semn al lipsei de loialitate sau că este ofensatoare la adresa lui Dumnezeu. Păcatul închinării la idoli constă în inutilitatea ei. Pentru că închinarea aceasta este, de fapt, un mod indirect de închinare la noi înșine. Ea nu ne poate ajuta nicio dată să creștem așa cum ne poate ajuta să creștem închinarea la un Dumnezeu aflat dincolo de noi. De aceea ni se pare că viața este plictisitoare și neinteresantă și nu înțelegem de ce.”²

Sufletul omului vrea să strige împreună cu psalmistul: „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale –, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: ‘Ce este omul, ca să Te gândești la el?’” (Ps. 8,3.4)

Dacă Dumnezeu nu este ținta sentimentelor noastre, atunci vom găsi altceva la care să ne închinăm: actori, jocuri pe calculator, mașini rapide – zei mărunți și jalnici care ne vor fura închinarea, dacă nu ne vom aținti privirea asupra singurului Dumnezeu care este, într-adevăr, vrednic să primească lauda noastră, Dumnezeul care a creat cerul și pământul.

Cum să ne închinăm?

Să răspundem acum la a doua întrebare: Cum să ne închinăm? Întrebarea aceasta a stârnit dezbateri intense în toată creștinătatea. Putem să folosim tobe atunci când ne închinăm? Dar dansul? Dar orga? Să ne închinăm cu mâinile ridicate? Să ne închinăm în tăcere? Putem să râdem?

Aici nu este vorba de preferințele noastre. Închinarea autentică înseamnă să te predai complet lui Dumnezeu. În închinarea adevărată nu sunt evenimente pompoase, niciun limbaj manipulativ, nici divertisment... Nu se vor goli bisericile dacă nu le oferim spectacole în loc de închinare.

De prea multe ori, oamenii confundă închinarea cu distracția care le aduce satisfacții personale. De aceea, ei spun: „Astăzi

mă duc la biserica X, pentru că vine un predicator din alt oraș. Săptămâna viitoare mă duc la ora de rugăciune de la biserica Y, pentru că acolo este o atmosferă mai spirituală.” Care este rezultatul? Apare o generație de oameni care aleargă într-o săptămână după un serviciu de închinare care li se pare cel mai „electrizant”, în altă săptămână după predicatorul cel mai simpatic, dar nu se stabilesc în nicio comunitate locală. Ei se lamentează că serviciul divin nu le satisface nevoile, de parcă biserica ar exista cu scopul de a mulțumi capriciile și poftele unor „clienți” egoiști.

Închinarea înseamnă să aduci orice impuls sub stăpânirea lui Dumnezeu și să te predai Lui cu totul. De aceea, urmarea închinării este întotdeauna o viață de ascultare absolută. Când ne închinăm lui Dumnezeu cu adevărat, tot ce facem devine un mod de a ne preda Lui și de a-L lăuda. Închinarea înseamnă *El, nu noi*. Când ne adunăm pentru închinare, noi ne exprimăm recunoștința față de El și Îi înfățișăm cu umilință nevoile noastre. Nu noi, ci El se află în inima închinării.

Când să ne închinăm?

Să trecem acum la ultima întrebare: Când să ne închinăm? Când citim Apocalipsa 14,7, observăm referirea clară la istoria creațiunii. Cel care primește închinarea noastră este Cel care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”.

În istoria creațiunii, găsim următoarea relatare: „În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (Gen. 2,2.3)

Ellen White comentează: „Adevăratul Sabat dat omului ca aducere-aminte a creațiunii a fost înlăturat din locul care i se cuvenea în mod legitim prin porunca sfântă a lui Dumnezeu și, în locul lui, oamenii înalță un sabat fals și se închină în această zi... Dar o solie, solia îngerului al treilea, a venit în lume, pentru a repune adevărul acolo unde îi este locul, pentru ca oamenii să aleagă de partea cui vor să rămână în aceste zile din urmă. Cerințele lui Dumnezeu trebuie transmise lumii în toată prospețimea și puterea lor de la început.”³

Ca adventiști de ziua a șaptea, avem privilegiul de a le face cunoscut celorlalți darul Sabatului în „toată prospețimea și puterea” lui de la început! Aceasta este bucuria noastră și aceasta ne este misiunea!

¹Philip Yancey, „Open Windows, *Marriage Partnership*, vol. 5, nr. 4.

²Harold Kushner, *Who Needs God* (New York: Summit Books, 1989), p. 54.

³Ellen White, *The Youth's Instructor*, 20 octombrie 1898.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Cât timp din viață trebuie să petrecem în închinare? Motivează răspunsul.
2. De ce se află închinarea în centrul crizei din vremea sfârșitului?
3. La ce „zei” se închină lumea modernă?

Misiunea speranței într-o lume a deznădejdiei

SUNTEM CHEMAȚI SĂ SCHIMBĂM SISTEMUL
DE VALORI AL LUMII

După retragerea lui Tony Blair din funcția de prim-ministru al Marii Britanii (1997-2007), s-a discutat foarte mult despre viața spirituală. Într-o ediție din 2008 a revistei *Time*, se comenta astfel despre credința lui Blair: „Blair este un om profund religios – singurul lider politic al Marii Britanii din ultimii o sută cincizeci de ani, de la William Ewart Gladstone încoace, care și-a arătat religiozitatea în modul cel mai deschis. El răspunde la întrebările despre religie cu pricepere și nu refuză astfel de întrebări. Secretarul de presă și consilierul lui, Alistair Campbell, își aduce aminte despre un eveniment pe care l-a trăit împreună cu Blair în 1996, pe când erau colegi la o școală din Scoția.

Un bărbat înarmat pătrunsese în școală și ucisese șaisprezece copii și un profesor. Ei doi se aflau într-o clasă plină de sânge, iar Campbell l-a întrebat pe Blair: 'Ce mai spui acum despre Dumnezeu tău?' Blair, ne relatează Campbell, s-a oprit și i-a răspuns: 'Dacă omul este rău, nu înseamnă că Dumnezeu nu este bun.'¹

Nu putem desființa bunătatea lui Dumnezeu doar pentru că omul poate să fie atât de rău. În pofida crizei morale, financiare și politice actuale, există o voce a speranței care se face auzită din Bisericile Adventiste de Ziua a Șaptea din toată lumea. Această voce le amintește oamenilor deznădăjduiți că Dumnezeu este bun și că avem un motiv puternic să sperăm.

Când sistemele omenești se prăbușesc, și adevărul este că toate se vor prăbuși, privește la Domnul Isus și vei un găsi motiv să sper. Adevărul acesta ne este reamintit în continuarea studiului nostru despre întreita solie îngerească din Apocalipsa 14. Astăzi, ne vom ocupa de solia celui de-al doilea inger: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mănecii curviei ei!” (v. 8) Căderea Babilonului este simbolul prăbușirii finale a speranțelor și a sistemelor religioase false; totuși, solia bisericii lui Dumnezeu din vremea sfârșitului afirmă că, în curând, toate lucrurile vor fi înnoite. Împărăția lui Dumnezeu va birui.

Semnificația soliei îngerului al doilea

Care este solia transmisă de îngerul al doilea? Este solia despre căderea Babilonului. Ce reprezintă Babilonul, în esență? El este simbolul spiritului de independență pe care-l vedem manifestat cu mult timp în urmă, în istoria Turnului Babel din Geneza 11,1-9. În această istorie, ni se spune că oamenii au făcut un plan: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului” (Gen. 11,4). Observăm aici că ei au vrut să se înalțe pe ei înșiși, nu pe Dumnezeu.

În Apocalipsa 17,5, Babilonul este numit „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. Din punct de vedere literal și simbolic, Babilonul a fost dintotdeauna vrăjmașul adevărului lui Dumnezeu și al poporului Său. El reprezintă, în mod special, toate organizațiile religioase apostaziate din aceste zile de pe urmă. A ne pune încrederea în Babilon înseamnă a ne pune credința și speranța în mâinile puterii civile și ale puterii religioase și nu în puterea lui Dumnezeu.

Din punct de vedere istoric, Babilonul antic a cunoscut o perioadă de glorie în timpul domniei lui Nabucodonosor, care a reconstruit cetatea și i-a dat frumusețe. Intenția lui era ca Babilonul să devină un imperiu universal și etern. Cetatea se mândrea cu cele 53 de temple închinat zeilor, cu cele 955 de sanctuare mici și cu cele 384 de altare ridicate în aer liber. În ea se aflau grădinile suspendate (una dintre cele șapte minuni ale lumii antice) care erau irigate printr-un sistem de conducte de apă. În timpul domniei lui Nabucodonosor, s-au construit atât de multe clădiri, încât ar fi necesare 126 de pagini pentru a nota inscripțiile săpate pe zidurile lor. De pe acoperișul palatului său, Nabucodonosor putea să vadă zidul dublu care înconjură cetatea. Zidul exterior avea o lungime de 90 km și era suficient de lat ca să poți întoarce un car tras de patru cai. În secolul al V-lea î.Hr., istoricul Herodot susținea că Babilonul întrecea în frumusețe toate cetățile din lumea cunoscută atunci.

Nu este de mirare că Nabucodonosor s-a fâlit cu prosperitatea lui. Pe când se afla pe acoperișul palatului, el și-a spus în sine: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4,30)

Împăratul acesta se aseamănă foarte mult cu un pacient al unui centru de psihiatrie care striga în fiecare seară din camera în care era închis:

– Sunt regele universului! Sunt conducătorul lumii! Toți trebuie să facă așa cum spun eu, pentru că eu sunt comandantul suprem al universului!

Într-o seară, un medic a intrat în camera lui și i-a spus:

– Harry! Coboară de pe scaun. Nu te mai bate cu pumnii în piept. Ceilalți pacienți nu pot să doarmă din cauza gălăgiei.

– Dar eu sunt regele universului.

– Harry, tu nu ești regele universului.

– Ba da! a răcnit el.

– De ce crezi că ești regele universului?

– Pentru că așa *mi-a spus Dumnezeu!*

Atunci, un pacient dintr-o altă cameră l-a întrerupt, zicând:

– Ba nu i-am spus!

Asemenea lui Nabucodonosor, mulți oameni și-au imaginat că sunt Dumnezeu. Spiritul arrogant al Babilonului este atitudinea pentru care Satana a fost izgonit din cer. Este spiritul pentru care Adam și Eva au fost alungați din grădină. Este punctul central al mării lupte dintre bine și rău: spiritul de răzvrătire al celui care caută să fie ca Dumnezeu. Și să nu uităm că acest spirit al Babilonului continuă să afecteze omenirea.

Să trecem în revistă câteva dintre învățăturile de mare popularitate în zilele noastre:

- Casey Treat, pastorul fondator al Centrului Creștin din Seattle, Washington, a afirmat într-o predică următoarele: „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au ținut un consiliu și au spus: 'Să facem omul ca o copie exactă a Noastră.' O, nu știu cum vă simțiți voi, dar pe mine lucrul acesta mă impresionează mult! O copie exactă a lui Dumnezeu! Spuneți cu voce tare: 'Eu sunt o copie exactă a lui Dumnezeu!'”² Asistența a repetat aceste cuvinte de mai multe ori, din ce în ce mai tare; toți au scandat într-o frenezie nestăvilită: „Sunt o copie exactă a lui Dumnezeu!”³

• Kenneth Copeland, un bine-cunoscut televanghelist, spune: „Tu nu ai un Dumnezeu în tine. Tu însuși ești un Dumnezeu!”⁴

Ați observat că acești lideri renumiți vorbesc ca niște creștini, par a fi creștini și se comportă ca niște creștini? Totuși, ei susțin tocmai ideea pentru care Satana a fost izgonit din cer – că putem deveni ca Dumnezeu.

Numai Dumnezeu este vrednic de închinarea noastră. Învățătura Babilonului este că noi suntem dumnezei, că merităm închinarea și că suntem liberi să modificăm Legea lui Dumnezeu. De aceea, în vremea sfârșitului, Dumnezeu cheamă un popor care să recunoască stăpânirea Lui. Poporul Său va respinge amăgirea celui rău și a instrumentelor lui religioase și politice și va spune adevărul: „Babilonul a căzut!”

Avertizarea celui de-al doilea înger va fi vestită de adevărații urmași ai lui Dumnezeu, înainte de revenirea Domnului Hristos. Ei îi vor îndemna pe oameni să iasă din mișcarea religioasă contrafăcută a Babilonului și să Îl urmeze pe singurul și adevăratul Dumnezeu.

Din această perspectivă, solia îngerului al doilea are o mare relevanță pentru urmașii lui Hristos de astăzi, pentru că ea naște o întrebare: Vei fi devotat cu totul lui Dumnezeu sau nu? Cu alte cuvinte: Te vei închina înaintea Mântuitorului sau te vei închina ție însuși?

Solia îngerului al doilea: relevanța ei în lumea contemporană

Probabil că în fiecare dintre noi există o trăsătură a Babilonului, care, dacă nu este predată lui Hristos, ne va birui. Trebuie să fim atenți.

Există o tendință vizibilă a omului modern de a lupta în mod deschis pentru a-L detronea pe Dumnezeu.

Observi acum relevanța soliei îngerului al doilea? Există în viața ta vreun aspect de unde L-ai înlăturat pe Dumnezeu, așezându-te în locul Său? Poate că este vorba de aspectul financiar, unde consideri că nu este necesar să Îi aduci darurile și zecimea, pentru că ai datorii care trebuie plătite. Îl vei lăsa pe Dumnezeu să ia în mâinile Sale problemele tale financiare?

Poate că este vorba despre modul în care îți folosești timpul. Îți dorești să petreci un timp de calitate cu Dumnezeu, dar ești presat de multe lucrări și de termene-limită și nu mai reușești să pui timp deoparte pentru devoțiune personală. Întrebarea este aceasta: Ai încredere să-L lași pe Dumnezeu să îți organizeze timpul?

Poate că este vorba despre un obicei păcătos înrădăcinat, care îți dă sentimentul că viața ta este inutilă. Te ascunzi în umbrele compromisului și, pentru o vreme, nu mai simți durerea. Te întreb: Îl vei lăsa pe Dumnezeu să îți aranjeze sistemul personal de valori?

Dacă te așezi pe tronul care Îi aparține de drept numai lui Dumnezeu, înseamnă că trăiești în spiritul Babilonului. Suntem poporul rămășiței căruia Dumnezeu i-a încredințat o solie specială pentru aceste zile din urmă și, ca atare, suntem chemați să contestăm sistemul de valori al lumii și să trăim într-o relație de totală dependență față de Dumnezeu, fiindcă Babilonul a căzut.

Să luăm aminte la apelul solemn al lui Ioan, descoperitorul: „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: ‘A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei. Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: ‘Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!’” (Apoc. 18,1-4)

Acesta este apelul final adresat de Domnul Isus urmașilor Săi care fac parte din bisericile din „Babilon”. El ne invită: „Ieșiți din mijlocul ei... ca să nu fiți părtași la păcatele ei.”

¹Michael Elliot, „Tony Blair’s Leap of Faith”, *Time* (9 iunie 2008), p. 34.

²Casey Treat, „Believing in Yourself”, casetă audio de la Centrul Creștin Seattle; citat de Marvin Moore, *Anticrist and the New World Order* (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1993), p. 85, 86.

³*Ibidem*

⁴Kenneth Copeland, „The Force of Love”, caseta BBC-56 (Fort Worth, Tex.: Kenneth Copeland), citat de Michael Horton, ed., în *Agony of Deceit* (Chicago: Moody Press, 1990), p. 92.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDIAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Este cumva posibil ca și eu, deși sunt membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, să fiu părtaș la spiritul Babilonului? Cum?

2. Din ce motive este cetatea antică a Babilonului simbolul potrivit pentru puterile religiei decăzute din vremea sfârșitului?

Acceptarea misiunii speranței

ADEVĂRATA ÎNCHINARE ARE CA REZULTAT O INIMĂ CURATĂ ȘI MÂINI CURATE

Dacă vei introduce în motorul de căutare Google cuvintele „semnul fiarei” (în lb. engl., „mark of the beast”), vei obține peste 4.620.000 de site-uri. Se pare că lumea este preocupată de semnul acesta! Dar la ce se referă el? El reprezintă încercarea de a obține mântuirea prin supunerea față de puterile opuse lui Dumnezeu și Legii Sale; reprezintă închinarea adusă creaturii și nu Creatorului. El este opusul sigiliului lui Dumnezeu. Să citim Apocalipsa 14,9-12 și să dezvoltăm aceste idei.

Închinarea adevărată și închinarea falsă

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‘Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mănecii Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.’”

În primul rând, practica închinării adevărate este pusă în contrast cu închinarea falsă. Solia aceasta are în centru pro-

blema închinării: „Dacă se închină *cineva* fiarei.” Polemicile pe tema închinării nu sunt o noutate în biserică – închinarea deschisă, închinarea liberă, închinarea tradițională, închinarea personală, închinarea colectivă, cântările de închinare, scenetele etc.

Un observator neutru ar putea trage concluzia că închinarea este determinată de cei care participă la ea. În realitate, închinarea care îi are în centru pe închinători nu este altceva decât narcisism spiritual, idolatrie religioasă sau, altfel spus, închinarea la fiară.

După cum spune Chris Rice: „Închinarea adevărată la Dumnezeu nu înseamnă să ne alegem cu grijă cuvintele, cântările și hainele pentru ca să-L impresionăm cu ceea ce suntem și ceea ce facem noi. Adevărata închinare înseamnă să ne prezentăm înaintea Domnului așa cum suntem.” Sau în cuvintele lui A. W. Tozer: „Închinarea este cunoașterea sfințeniei.”

În zilele din urmă, biserica rămășiței, adevărata biserică a lui Dumnezeu, va atrage atenția asupra închinării autentice și biblice. Închinarea aceasta nu va avea loc într-o zi aleasă de oameni, ci în ziua de Sabat, care a fost sfințită la creațiune. În centrul ei nu se află preferințele oamenilor, ci dorința arzătoare de a recunoaște slava Dumnezeului nostru Sfânt.

Mântuirea prin credință sau mântuirea prin fapte

A doua problemă ridicată de solia îngerului al treilea este mântuirea prin credință în opoziție cu mântuirea prin fapte. Ellen White ne oferă următoarea perspectivă: „Tema soliei îngerului al treilea este cea mai importantă, deoarece ea cuprinde atât solia primului, cât și solia celui de-al doilea înger. Toți trebuie să înțeleagă adevărurile conținute în aceste solii și să le aplice în viața de zi cu zi, deoarece acest lucru este esențial pentru mântuire.”¹

De ce este solia aceasta atât de importantă? Deoarece destinul veșnic al oamenilor depinde de mesajul central transmis de al treilea înger: problema închinării. Îți vei manifesta loialitatea numai și numai față de Dumnezeu? Sau te vei închina unui zeu fals care rostește blasfemii la adresa Dumnezeului celui Preaînalt?

În Împărăția lui Dumnezeu, mântuirea le este oferită fără plată tuturor celor care primesc jertfa Domnului Isus pe cruce. În Împărăția contrafăcută a celui rău, mântuirea trebuie obținută prin fapte. Însă îngerul spune că „nici ziua, nici noaptea n-au odihna cei ce se închină fiarei”. Odihna este numai pentru aceia care se bizuie deplin pe Domnul Isus, care este pentru ei viață, libertate și mântuire.

O ilustrare pentru această odihnă este darul Sabatului – ziua pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru închinare. Păzirea Sabatului este răspunsul personal față de ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi.

Să ne gândim la jertfa Sa. El a luat asupra Sa pedeapsa pentru păcat pe care o meritam noi. Aceasta înseamnă că nu avem de ce să ne îngrijorăm că nu suntem suficient de buni pentru cer. Darul acesta nu ne este dat pe baza faptelor noastre, ci pe baza jertfei Domnului Isus. Punct. Nu are de a face cu faptul că mergem la biserică într-o anumită zi, că nu consumăm carne de porc sau dăm zecime. Suntem mântuiți numai prin credința în Isus. Prin jertfa de pe cruce, Domnul Isus ne oferă ceva ce noi nu putem câștiga nicicum prin eforturile proprii: neprihănirea Sa (vezi Rom. 3,21-24). Nu putem adăuga nimic la jertfa Sa pentru noi.

De aceea, Sabatul este răspunsul ideal față de acest dar. El ne aduce aminte să ne odihnim de strădaniile noastre nesfârșite de a fi suficient de buni. În arderea noastră de a ne câștiga mântuirea prin fapte bune, Dumnezeu ne amintește că ne-a dăruit Sabatul ca pe o zi în care să ne aducem aminte să ne odihnim.

Nu-i așa că este interesant faptul că, în Apocalipsa, Ioan ne spune că această problemă a închinării va constitui problema centrală în scenele finale ale istoriei pământului? Așadar, liniștește-te, frate pelerin, lucrarea a fost dusă la bun sfârșit la Calvar și harul Său îți este îndeajuns.

Sigiliul lui Dumnezeu sau semnului fiarei

Ultimul contrast care reiese din acest text este cel între sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei. În Apocalipsa 14, Ioan descrie două grupuri de oameni care vor exista chiar înainte de revenirea Domnului Isus. Primul grup se închină fiarei și primește semnul ei. Cei ce aparțin acestui grup se supun autorității ei și manifestării vizibile a acestei autorități, ascultând de o lege trunchiată,

o lege în care a fost introdusă o poruncă omenească. Al doilea grup de oameni este alcătuit din urmași adevărați ai lui Isus care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Creștinii falși primesc semnul fiarei. Creștinii autentici primesc opusul semnului fiarei, adică pecetea (sau sigiliul) lui Dumnezeu. Cei sigilați sunt descriși în mod simbolic ca având scrise pe frunte Numele lui Dumnezeu și Numele Mielului. Aceasta înseamnă că aceia care alcătuiesc rămășița reflectă caracterul lui Dumnezeu în viața lor. Ei rămân credincioși Mântuitorului lor și iau hotărârea de a păzi „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Ei păzesc *toate* poruncile – inclusiv porunca a patra. Ellen White scrie: „Sabatul poruncii a patra este sigiliul Viului Dumnezeu.”²

Domnul Isus a păzit Sabatul. El a lăsat astfel un exemplu pentru urmașii Săi. Noi nu păzim Sabatul ca să câștigăm mântuirea, ci pentru a ne exprima loialitatea și bucuria de a ne închina Domnului pe care Îl iubim.³

Pe internet a circulat o poveste, în care Rosa Cornelia Veal vorbește despre întâlnirea ei cu o femeie pe nume Ruby Free: „Am întâlnit-o într-o ocazie în care conducea un grup de pelerini în Țara Sfântă. *Oare care este secretul succesului ei?* m-am întrebat în sinea mea puțin invidioasă. *Cum a reușit să aibă niște realizări atât de mari atât de ușor?* Ruby era o bună ascultătoare, te scotea din necaz, era o bună organizatoare și avea grijă de șaptezeci și doi de turiști și de cei doi copii ai ei; dar nu părea niciodată oboșită sau nervoasă.

Apoi, când m-am întors acasă, i-am făcut o vizită. Și cred că am descoperit secretul ei. Deasupra chiuvetei, pe o hârtie, era scris un motto format doar din două cuvinte: „Da, Doamne!”⁴

Rămășița lui Dumnezeu are același motto: „Da, Doamne!” Credincioșii care alcătuiesc rămășița au o relație strânsă cu El și, de aceea, rugăciunea fiecăruia dintre ei este: „Dacă Isus S-a închinat în Sabat și dacă Tu mă inviți să urmez exemplul Său, atunci, da, Doamne!”

Tu ce decizie vei lua? Dumnezeu te întreabă: „Vrei să iei parte la misiunea speranței? Vrei să intri în odihna Fiului Meu, Isus? Vrei să-Mi rămâi credincios?”

Dorința Sa fierbinte este să audă de la tine două cuvinte: „Da, Doamne!”

¹Ellen White, *Evangelizare*, ediția 2008, p. 156.

²Idem, *Tragedia veacurilor*, ediția 2003, p. 560.

³Concepții despre Sabat adaptate după Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-time* (Hagerstown, Md.; Review and Herald Publishing Association, 1994), p. 126-129.

⁴<http://forums.pinoybusiness.org/index.php?topic=16971.msg101854#msg101854>.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Toți cei care se închină în Sabat primesc în mod automat sigiliul lui Dumnezeu? Ce putem spune despre evrei?

2. Autorul pune accent pe cuvintele „Da, Doamne!”. Ce înseamnă ele în prelegerea de astăzi?

3. Suntem mântuiți pentru faptul că păzim Sabatul? Explică.

Se povestește că în Atlanta, Georgia, exista un restaurant cu un nume aparte: „La grătarul Bisericii lui Dumnezeu.” Inițial, nu se dorise înființarea unui restaurant, ci a unei biserici, care să aibă misiunea de a duce Evanghelia în orașul Atlanta.

Însă, într-o duminică, după serviciul divin, membrii au vândut friptură de pui pentru a rezolva o problemă financiară. Soluția s-a dovedit a fi bună pentru a face rapid rost de bani. Clienților restaurantului nou-înființat le-a plăcut atât de mult friptura, încât conducătorii bisericii au fost nevoiți să devanseze ora începerii serviciului divin, pentru a răspunde numeroaselor cereri. Cu timpul, serviciul divin a început să incomodeze desfășurarea activității prospere a restaurantului și s-a renunțat la el, în favoarea grătarului. Și noi putem cădea în capcana de a uita pentru ce existăm, de a nu mai ști clar care ne este misiunea. Atenția ne este distrasă de alte scopuri. Ne ocupăm de lucrurile care ne cer atenția imediată și uităm de cele importante.

Care este misiunea bisericii noastre?

Fără îndoială că în centrul activității noastre se află Marea Trimitere din Matei 28,19.20, nu-i așa? Isus a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Dar poate fiecare comunitate în parte să declare că în aceasta constă activitatea ei? Speranța mea este ca studiul pe care l-am realizat împreună săptămâna aceasta să ne ajute să înțelegem mai bine chemarea unică pe care o avem ca adventiști de ziua a șaptea. Suntem chemați să facem ucenici din toate neamurile. Cum putem să răspundem la această chemare?

Chemarea profetică din Apocalipsa 14 arată care este mesajul nostru unic în această perioadă critică din istoria omenirii.

Să recitim cuvintele solemne ale soliei pe care suntem chemați să o transmitem: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: 'Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mănecii Lui'” (Apoc. 14,9.10; vezi și versetele 11.12).

Misiunea speranței are ca scop prezentarea ade-văratului caracter al lui Dumnezeu. Caracterul Său

Misiunea speranței ca descoperire a caracterului lui Dumnezeu

**EXISTĂ VREO VESTE BUNĂ ÎNTR-O
SOLIE DESPRE MÂNIE ȘI PEDEAPSĂ?**

cuprinde două trăsături esențiale: dreptatea și îndurarea. Dar poate dreptatea să se împace cu îndurarea? Există vreo veste bună în această solie despre mânie și pedeapsă? Cum putem să ne îndeplinim misiunea de vestire a unei solii care, la prima vedere, pare a vorbi numai despre dreptatea lui Dumnezeu? Pornind de la solia îngerului al treilea, să analizăm aceste două attribute ale lui Dumnezeu pe care am fost trimiși să le vestim.

Proclamarea dreptății lui Dumnezeu

Vestea bună a pasajului din Apocalipsa 14 este aceea că Dumnezeu este drept. El nu va îngădui ca păcatul să rămână nepedepsit. Nu-i așa că putem să fim recunoscători pentru aceasta? Spiritul justițiar este adânc înrădăcinat în firea noastră. Dacă vă îndoiiți de această afirmație, gândiți-vă la cazul relatat de pastorul Bill Hybells despre o fetiță de 8 ani din Salem, Massachusetts, care a fost înscrisă la ședințe de psihoterapie, în încercarea disperată de a-i reface viața distrusă. Într-o noapte pe care a petrecut-o acasă la o prietenă, ea a suferit o traumă. Spre orele dimineții, tatăl prietenei ei a intrat în camera în care dormea și a abuzat-o fizic. Ca și cum aceasta nu ar fi fost îndeajuns, după câteva ore, el a revenit și a repetat abuzul.

Din fericire, fetița aceasta a avut curajul să le spună părinților ei ce s-a întâmplat. Din nefericire, atunci când cazul a fost cercetat în instanță și când făptașul a fost găsit vinovat de viol, judecătorul a suspendat pedeapsa și l-a eliberat, întrucât, în opinia lui, bărbatul nu se încadra în profilul unui violator cronic. Fetița de 8 ani trăiește acum cu groaza că acest om este liber și că nu a fost pedepsit pentru fapta lui.

Te revoltă acest caz real până în străfundul ființei? Probabil că da. De ce? Fiindcă năzuința adâncă a sufletului nostru este să se facă dreptate. Cu toții suntem de acord că răul nu trebuie să rămână nepedepsit, nu-i așa? De aceea, judecata este o veste bună. După cum spunea Cornel West: „Dreptatea este chipul pe care îl are dragostea în public.”

Ca adventiști, putem predica cu încredere că răul nu va avea ultimul cuvânt. Dumnezeul nostru iubitor nu va ignora păcatul. Va veni ziua socotelilor pentru toți cei care aleg semnul fiarei. Ei vor bea „din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui”.

Apostolul Pavel ne spune următoarele: „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flăcără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tes. 1,6-9). Sper că ați citit și partea despre pedeapsa pe care o vor suferi cei care

„nu cunosc pe Dumnezeu”! La sfârșit, deosebirea dintre viață și moarte, deosebirea dintre cer și iad va fi dată de relația pe care o avem cu Domnul Isus. Atunci, întrebarea fundamentală va fi următoarea: Îl cunoști pe Dumnezeu? Dacă răspunsul este da, atunci, în ziua judecății, vei găsi îndurare.

Proclamarea îndurării lui Dumnezeu

Așadar, vestea bună despre îndurarea lui Dumnezeu reprezintă a doua fațetă a soliei noastre. Iată cum se încheie soliile celor trei îngeri: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Aveți răbdare frații și surorile mele! Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus nu au de ce să se teamă! Noi putem să

așteptăm cu nerăbdare sfârșitul, fiindcă știm că atunci Dumnezeul nostru iubitor ne va arăta îndurare.

Judecata este o expresie a dragostei. Să dăm uitării concepția populară despre iad, în care Dumnezeu este înfățișat ca un paznic mâniaș care se bucură să vadă că ființele create de El se chinuie într-un foc neîntrerupt. Moartea veșnică

a celor răi este o expresie a dragostei lui Dumnezeu, deoarece El le oferă, cu părere de rău, ceea ce ei înșiși au ales. El a făcut tot posibilul ca să evite această situație prin faptul că L-a dat pe Domnul Isus ca să moară pe cruce pentru a le asigura copiilor Săi preaiubiți un loc veșnic în ceruri, alături de El.

Ioan consemnează: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.'” (Apoc. 21,3)

Raiul înseamnă, în esență, viața alături de Dumnezeu!

Psalmistul scrie: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi satura de chipul Tău.” (Ps. 17,15)

În curând vom locui pentru totdeauna în prezența Dumnezeului nostru îndurător. Acesta este raiul! De aceea, nu renunțați niciodată la speranța voastră! Concentrați-vă atenția asupra misiunii. Nu peste mult timp, Îl vom vedea pe Dumnezeul nostru! Amin, vino curând Doamne Isuse!

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Care este misiunea bisericii?
2. Cum putem să nu ne lăsăm distrași de la această misiune?
3. Explică modul în care dreptatea și îndurarea se îmbină în caracterul lui Dumnezeu.

Misiunea speranței – misiune îndeplinită

INIMA NOASTRĂ ESTE LEGATĂ DE CASA DE SUS

ELLEN WHITE

Despre al treilea înger ni se spune că zboară prin mijlocul cerului, fapt care simbolizează lucrarea celor care proclamă prima, a doua și a treia solie îngerească; toate acestea au legătură între ele. Dovezile adevărului neschimbător și veșnic pe care îl conțin aceste mari solii, atât de prețioase pentru noi, dar care au stârnit o atât de mare împotrivire din partea lumii religioase, nu au dispărut cu totul. Satana caută neîncetat să arunce umbra lui diabolică asupra acestor solii, pentru ca rămășița poporului lui Dumnezeu să nu mai deosebească limpede importanța lor, timpul și locul în care se desfășoară; însă ele dăinuie și trebuie să-și exercite puterea asupra experienței noastre religioase atât cât va mai fi timp.

Influența acestor solii s-a răspândit tot mai mult, punându-i la lucru pe mii de oameni, aducând la existență instituții de educație, edituri și centre de sănătate – toate acestea sunt instrumentele lui Dumnezeu care trebuie să coopereze la îndeplinirea marii lucrări reprezentate de primul, al doilea și al treilea înger care zboară prin mijlocul cerului ca să-i avertizeze pe locuitorii pământului că Hristos vine a doua oară cu putere și cu mare slavă...

[Pe măsură ce se apropie sfârșitul,] noi trebuie să susținem adevărul în fața celei mai aprige împotriviri, doar fiindcă este adevăr. Și Dumnezeu lucrează la mintea oamenilor, nu numai omul. Marea putere care iluminează mintea oamenilor vine de la Hristos; lumina exemplului Său trebuie păstrată înaintea oamenilor în orice cuvântare.

Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus

Curcubeul de deasupra tronului, curcubeul făgăduinței, adevărate înaintea lumii că Dumnezeu nu Își va părăsi niciodată poporul atunci când acesta trece prin încercări. Isus să fie cântecul nostru. Să scriem și să vorbim nu numai despre poruncile lui Dumnezeu, ci și despre credința lui Isus. Lucrul acesta va întări adevărata evlavie în inimă.

Când prezentăm faptul că oamenii sunt supușii guvernării morale divine, rațiunea le arată tuturor că acesta este adevărul, că oamenii sunt datori să Îi fie loiali lui Iehova. Viața aceasta este timpul nostru de probă. Ne aflăm sub autoritatea și conducerea lui Dumnezeu ca să ne formăm caractere și obiceiuri pentru o viață mai înaltă.

Ispitele ne vor asalta. Nelegiuirea abundă; acolo unde ne așteptăm cel mai puțin, se deschid capitoale întunecate, deosebit de înfricoșătoare, care vor să ne doboare sufletul; dar nu trebuie să cedăm sau să ne descurajăm, întrucât știm că deasupra tronului lui Dumnezeu se află curcubeul făgăduinței. Vom trece prin încercări grele, vom suporta împotriviri, lipsuri și necazuri; dar noi știm că Isus a trecut prin toate acestea. Experiențele acestea sunt prețioase pentru noi; avantajele nu se limitează doar la viața aceasta scurtă, ci au în vedere veacurile viitoare.

Prin răbdare, credință și speranță, în toate împrejurările schimbătoare din lumea aceasta, trebuie să ne formăm caractere pentru viața veșnică. Toate trebuie să lucreze împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Toate situațiile prin care trecem în

viață trebuie studiate cu atenție, fiindcă ele contribuie la educarea noastră. Pentru a ne clădi caracterul trebuie să folosim material solid, întrucât lucrăm atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața veșnică. Și, pe măsură ce ne apropiem de finalul istoriei acestui pământ, fie progresăm tot mai rapid în dezvoltarea creștină, fie regresăm tot atât de rapid.

„Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ... Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi... și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură” (Gen. 9,13-15). În curcubeul de deasupra tronului se află o mărturie veșnică despre faptul că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Atunci când prezintă Legea înaintea poporului, învățătorul adevărului să arate spre tronul deasupra căruia se află curcubeul făgăduinței, neprihănirea lui Hristos.

Slava Legii este Hristos; El a venit ca să vestească o lege mare și minunată. Arătați clar că bunătatea și credincioșia s-au întâlnit în Hristos și că dreptatea și pacea se sărută. Când priviți spre tronul Său, aducând înaintea Sa pocăința voastră, lauda și recunoștința voastră, vă desăvârșiți caracterul și Îl reprezentați pe Hristos înaintea lumii; atunci, voi rămâneți în El și El rămâne în voi; atunci aveți pacea aceea care întrece orice pricepere. Avem nevoie să medităm neîncetat la Hristos, la dragostea și la frumusețea Sa. Trebuie să ne îndreptăm gândurile spre El și să le fixăm asupra Lui. Accentuați în fiecare cuvântare atributele Sale divine.

Dumnezeu ne insuflă speranță

După cum curcubeul din nor rezultă din unirea razelor soarelui cu picăturile de ploaie, tot la fel curcubeul care înconjoară tronul reprezintă puterea îndurării care se împletește cu dreptatea. Nu trebuie să se pună accent numai pe dreptate, pentru ca slava curcubeului făgăduinței de deasupra tronului să nu fie umbrită; atunci oamenii ar vedea numai pedeapsa Legii. Dar,

dacă nu ar exista dreptate și nicio pedeapsă, guvernarea lui Dumnezeu nu ar avea stabilitate. Tocmai împletirea dintre dreptate și îndurare este cea care face ca mântuirea să fie deplină. Îmbinarea lor ne determină ca, atunci când Îl vedem pe Răscumpărătorul lumii și privim Legea lui Iehova, să exclamăm: „... ajung mare prin bunătatea Ta”. [2 Sam. 22,36]

Știm că Evanghelia este un sistem desăvârșit, complet, care ne arată că Legea lui Dumnezeu nu se schimbă. Ea ne insuflă speranță și dragoste față de Dumnezeu...

Mântuirea pe care Hristos a realizat-o prin jertfa Sa pentru om este singura care are valoare și care poate să izbăvească din păcat, cauza tuturor nenorocirilor și suferinței din lumea noastră. Îndurarea arătată față de păcătos îl atrage pe acesta neîncetat la Hristos. Dacă răspunde și vine înaintea Sa cu pocăință, mărturisindu-și păcatele și primind prin cre-

dință speranța care îi este înfățișată în Evanghelie, Dumnezeu nu va disprețui o inimă mâhnită și zdrobită. Astfel, Legea lui Dumnezeu nu este depreciață, ci puterea păcatului este zdrobită, iar sceptrul îndurării este întins spre păcătosul pocăit.¹

Pregătiți-vă pentru venirea Domnului

Fratele meu, sora mea, vă îndemn să vă pregătiți pentru venirea lui Hristos pe norii cerului! Zi după zi, îndepărtați din inima voastră iubirea de lume! Înțelegeți din experiență ce înseamnă a avea părtășie cu Hristos! Pregătiți-vă pentru judecată, pentru ca atunci când Hristos va veni și caracterul Său va fi admirat în toți cei ce cred, să puteți fi și voi printre aceia care Îl întâmpină în pace. În ziua aceea, cei răscumparați vor străluci de slava Tatălui și a Fiului. Îngerii, atingând harpele lor de aur, Îl vor saluta pe Împărat și trofeele biruinței Sale – pe cei care au fost spălați și albiți în sângele Mielului. Un cântec de triumf va izbucni, umplând întregul cer. Hristos a biruit. El intră în curțile cerești însoțit de cei răscumparați, martori că misiunea Lui de suferință și de sacrificiu n-a fost în zadar.

Speranța învierii

Învierea și înălțarea Domnului nostru este o dovadă sigură a biruinței sfinților lui Dumnezeu asupra morții și mormântului și o garanție că cerul este deschis pentru aceia care-și spală veșmintele caracterului lor și le albesc în sângele Mielului. Isus S-a înălțat la Tatăl ca reprezentant al neamului omenesc, iar Dumnezeu le va face parte acelora care reflectă chipul Lui să vadă slava Sa și să se bucure de ea.

Există locuințe pentru peregrinii de pe pământ. Există veșminte pentru cei neprihăniți, coroane de slavă și ramuri de finic ale biruinței. Tot ceea ce ne-a pus în nedumerire cu privire la providența lui Dumnezeu va fi făcut clar în lumea viitoare. Lucrurile greu de înțeles își vor afla atunci explicația. Tainele harului vor fi desfășurate înaintea noastră. Acolo unde mintea noastră mărginită a descoperit numai confuzie și fângăduințe neîmplinite, vom vedea cea mai desăvârșită și cea mai frumoasă armonie. Vom ști atunci că iubirea infinită a rânduit experiențele care păreau cel mai greu de îndurat. Când ne dăm seama de grija duioasă a Aceluia care face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru, ne bucurăm cu o bucurie nespusă și plină de slavă.

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. În căminul celor mântuiți nu vor fi lacrimi, nu vor fi cortegii funebre, nici semne de doliu. „Niciun locuitor nu zice: 'Sunt bolnav!' Poporul care locuiește acolo capătă iertarea fărădelegilor lui” [Is. 33,24]. Acolo, fericirea va fi ca un fluviu bogat care va curge și se va adânci de-a lungul veșniciei.

Noi ne aflăm încă în mijlocul umbrelor și al frământărilor activităților pământești. Să cercetăm cât se poate de stăruitor fericitul viitor. Credința noastră să străbată prin orice nor de întuneric și să-L privească pe Acela care a murit pentru păcatele lumii. El a deschis porțile raiului pentru toți cei care Îl primesc și cred în El. Lor le dă dreptul de a fi numiți fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Speranța în revenirea iminentă a Domnului Hristos

Ar trebui ca loviturile care ne chinuiesc atât de dureros, să devină pentru noi niște lecții folositoare, din care să învățăm să mergem înainte spre premiul înaltei noastre chemări în Hristos. Să prindem curaj la gândul că Domnul vine în curând. Speranța

să ne înveselească inima. „Încă puțină, foarte puțină vreme’ și ‘Cel ce vine va veni și nu va zăbovi’” [Evr. 10,37]. Ferice de servii aceia care vor fi găsiți veghind la venirea Domnului lor.

Mergem spre casă. Acela care ne-a iubit atât de mult, încât a murit pentru noi, ne-a zidit o cetate. Noul Ierusalim este locul nostru de odihnă. Nu va fi nicio tristețe în cetatea lui Dumnezeu. În veci nu se va mai auzi nici oftat, nici tânguire pentru nădejdi sfărâmate și bocet pentru cei dragi îngropați. În curând, veșmintele întristării vor fi schimbate cu haina de nuntă. În curând, vom fi martori la încoronarea Împăratului nostru. Aceia a căror viață a fost ascunsă cu Hristos, aceia care pe acest pământ au luptat lupta cea bună a credinței, vor străluci de slava Răscumpărătorului în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu va mai fi mult până Îl vom vedea pe Acela în care ne-am pus speranța vieții veșnice. Și, în prezența Lui, toate încercările și suferințele acestei vieți ni se vor părea nesemnificative. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost fângăduit. ‘Încă puțină, foarte puțină vreme’ și ‘Cel ce vine va veni și nu va zăbovi’” [Evr. 10,35-37]. Priviți în sus, priviți în sus și atunci credința voastră va crește fără încetare. Lăsați-vă conduși de credința aceasta pe cărarea îngustă care duce dincolo de porțile cetății lui Dumnezeu la slava viitoare nemărginită și necuprinsă pusă deoparte pentru cei răscumpărați.²

¹„An Appeal to Our Ministers and Conference Committees” (1892), *Special Testimonies*, seria A, nr. 1b, p. 15-21.

²*Mărturii*, vol. 9, p. 285-288 (în original).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Cât de relevante sunt soliile celor trei îngeri în lumea contemporană?
2. Care este motivul pentru care aștepți cu nerăbdare revenirea Domnului Isus?

ELLEN G. WHITE, DESPRE CARE ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA CRED CĂ A AVUT DARUL PROFEȚIEI, A CONTRIBUIT LA ÎNTEMEIEREA BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

„Cumpără adevărul și nu-l vinde!”

VIRGILIU PEICU

Iată cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului, în al zecelea an al lui Zedechia..., împăratul lui Iuda. Oastea împăratului Babilonului impresura pe atunci Ierusalimul, și prorocul Ieremia era închis în curtea temniței, care ținea de casa împăratului lui Iuda. ... Ieremia a zis: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ‘Iată că Hanameel, fiul unchiului tău Șalum, va veni la tine să-ți spună: Cumpără ogorul meu care este la Anatot, căci tu ai drept de răscumpărare ca să-l cumperi.’” ... Și am cumpărat de la Hanameel, fiul unchiului meu, ogorul de la Anatot, și i-am cântărit argintul, șaptesprezece sicli de argint. Am scris un zăpis, pe care l-am pecetluit, am pus martori și am cântărit argintul într-o cumpănă. Am luat apoi zăpisul de cumpărare, pe cel care era pecetluit după lege și obiceiuri, și pe cel ce era deschis... Și am dat lui Baruc înaintea lor următoarea poruncă: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: ‘Ia zăpisurile acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme!’ Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: ‘Iarăși se vor mai cumpăra case, ogoare și vii, în țara aceasta.’” După ce am dat zăpisul de cumpărare lui Baruc, fiul lui Neriia, am făcut Domnului această rugăciune: „Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins: nimic nu este de mirat din partea Ta! ... Și totuși, Doamne, Dumnezeule, Tu mi-ai zis: ‘Cumpără-ți un ogor cu argint, și pune și martori!’ ... când totuși cetatea este dată în mâinile haldeilor!”

(Ieremia 32,1-2, 6-7, 9-11, 13-17, 25)

Potrivit detaliilor din acest pasaj, timpul istoric în care ne găsim este anul 588 î.Hr., luna septembrie, când Nabucodonosor asedia orașul Ierusalim (v. 24). După unsprezece luni, pe 9 august 587 î.Hr., Ierusalimul a fost luat de babilonieni și a fost dărâmat.

În timpul acestei situații dezastruoase pentru Israel, profetul Ieremia era în închisoare pentru neconformare față de orientarea religioasă și politică a timpului. Chiar atunci, babilonienii asediau Ierusalimul. Toate lucrările de asediu erau vizibile pentru locuitorii cetății sortite nenorocirii. Era cu neputință pentru israeliți să scape de suferințele aduse de „săbie, foamete și ciumă”. Toți erau preocupați să descopere o posibilitate de a scăpa din criză. Însă nu se întrevedea nicio speranță. Toți erau sub amenințare. Cei căzuți în mâinile armatelor babiloniene erau uciși sau înrobiți pe viață. Distrugerea care îi aștepta era atât de serioasă, încât se puneau problema supraviețuirii țării.

Atunci s-a întâmplat ceva foarte straniu. Domnul i-a cerut lui Ieremia să-și cumpere un ogor (v. 6.7). Să cumperi când toți vindeau și abandonau pământul o nebunie. Părea incredibil ca acele locuri să mai fie vreodată moștenirea celor ce le aveau acum. Și Ieremia a rămas consternat auzind cererea Domnului. Ba mai mult, Domnul i-a cerut lui Ieremia să pună documentele de cumpărare într-un vas de lut, ca să se păstreze pentru multă vreme, ca semn al unei viitoare bunăstări. Deci gestul acesta irațional pentru acea vreme trebuia să devină public, cu martori,

cu privitori, cu împlinirea tuturor cerințelor legale, cu bucurie și aldămaș. Toată cetatea trebuia să aibă cunoștință de gestul profetului. Această faptă sporea și mai mult acuzațiile unora că profetul nu mai este în toate facultățile mintale.

Ieremia s-a conformat, deși vedea cu ochii lui dezastrul lui Israel și al Ierusalimului (cap. 38). El a înțeles că trebuie să aibă speranță. S-o facă vizibilă prin fapte, s-o propovăduiască prin gesturile obișnuite ale vieții. Și oamenii să vadă.

În fața asaltului babilonian împotriva lui Iuda și a Ierusalimului era greu pentru profet să înțeleagă porunca dumnezeiască de a cumpăra ogorul în prezența martorilor. Era ceva „de mirat și prea greu”. Și apoi, cine să cumpere în astfel de vremuri?

De ce totuși această poruncă?

Dumnezeu voia să întărească și credința lui Ieremia, și credința poporului, dorea să-i facă să înțeleagă, să aibă încredere și să asculte de poruncile Sale. Să-i facă să privească înainte și să vadă că, așa cum spune Domnul, pentru cei pocăiți există un viitor, în ciuda aparențelor lipsite de orice speranță...

Martorii priveau uluiți. Vestea s-a răspândit rapid. Speranța unora începea să pălăie... Cei ce credeau în Domnul primeau curaj și treceau mai ușor peste necazuri. Buzele lor primeau iarăși a zâmbi. Și lauda Domnului le înfloreau iarăși pe față.

Profetul nu doar vorbea, ci și trăia ce spunea... Și aceasta aducea iarăși sănătate credinței lor.

Mă gândesc la noi. Ce facem noi în vremuri asemănătoare? Poate suntem ca Ieremia sau ca cei din popor, asediați din toate părțile – în plan religios, politic, economic... Ce facem când suntem privați de cele mai elementare lucruri – hrană, igienă, odihnă, când nimeni nu ne mai înțelege? Mai putem crede în Domnul atunci? Avem speranță în atotputernicia și dragostea Lui pentru noi? Vă invit să medităm la aceste întrebări și la acest pasaj biblic!

Dacă simți că nu mai ai speranță în timp de criză, s-o cumperi!

Versetul 2: *Oastea împăratului Babilonului împresura pe atunci Ierusalimul, iar profetul Ieremia era închis în curtea temniței...*

De obicei, oamenii cumpără în zilele lor bune, când au bani suficienți și când au planuri de viitor. Însă, după cum spune textul, Ieremia nu era în postura aceasta. Ar fi trebuit să fie eliberat, ca să poată trăi această parabolă profetică. În închisoare, omul nu se gândește la imobiliare, nu asta își dorește, ci eliberarea, salvarea imediată. Însă, la cuvântul Domnului, totul se schimbă. În această împrejurare, Ieremia a cumpărat ogorul nepotului său Hanameel (v. 6.7.9).

Frate și soră, oricât de disperată ar părea situația cuiva, Domnul și omul pot schimba negrul în alb și necazul în bucurie – Domnul prin cuvântul și harul Său, iar omul prin ascultare și supunere. Ce trebuie să faci este să cumperi adevărul! Te sfătuiesc să cumperi „dovadă” speranței tale pentru aceste vremuri incerte. Ascultă sfatul înțeleptului: „Cumpără adevărul și nu-l vinde, înțelepciunea, învățătura și priceperea.” (Prov. 23,23)

Iar profetul Isaia ne sfătuiește: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați vin și lapte,

fără bani și fără plată!” (Isaia 55,1) Desigur, vorbirea Scripturii este figurativă. „A cumpăra” înseamnă „a-ți însuși” făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și a le trăi.

Păstrează speranța!

În al doilea rând, textul ne sugerează și un alt adevăr. Din instrucțiunile date de Domnul, reiese că lucrul cel mai greu nu este să cumperi speranță, ci s-o păstrezi. Deci a păstra ceea ce ai cumpărat e mai greu. De aceea, Cuvântul Domnului spune: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apoc. 3,11)

Profetul și-a pus titlul de proprietate la păstrare într-un vas de lut. L-a ascuns în interiorul tainic al vasului.

Titlul de proprietate

Actul de proprietate, după cum lasă să se înțeleagă Evrei 11,1, este **credința**. Cuvântul grecesc *hypostasis*, care este tradus în românește cu „o puternică încredințare”, înseamnă și „titlu de proprietate” asupra lucrurilor care încă nu se văd. Actul de proprietate pentru speranța viitoare este credința. Aceasta trebuie păstrată cu grijă în vasul de lut. Ce înseamnă oare vasul acesta?

Vasul de lut

Vasul și conținutul său special erau acum dovada evidentă a speranței profetului. Totul era însă atât de fragil! Profetul era în închisoare, orașul era asediat, iar debandada și violența domneau peste tot. Imaginați-vă: să păstrezi intact un vas de lut în timpul unui asediu militar din partea celei mai bine dotate armate a timpului! Nu era ușor. Dar Ieremia a păstrat acel vas. Acolo era scrisă speranța lui. Credința lui în viitor. Făgăduințele lui Dumnezeu, care sunt comoara noastră, trebuie să fie păstrate în noi, în acest vas de lut care este trupul nostru. Cum zice Duhul Sfânt prin apostolul Pavel: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.” (2 Cor. 4,7)

Da, trăim într-o lume sortită distrugerii. Dar în lumea aceasta avem speranță. Și suntem atenți la vas și la conținutul său. Poate că, pe lângă necazul tău, ești asediat de cei din casă, de prieteni, de cei mari în felul lumii. Poate ți se cere să lași totul și să nu te mai încrezi în Domnul, să spargi vasul de lut care a devenit Templul lui Dumnezeu (1 Cor. 3,16). Poate ești îndemnat să-l spargi prin necredință, prin plecarea din biserică, și să-ți rezolvi problemele și necazul omenește, așa cum fac toți, prin compromis. Nu asculta! Nu dispera și nu te lua după aparențe! Oamenii mari și influenți care au batjocorit Biblia și au prezis destrămarea bisericii și detronarea lui Dumnezeu au fost spulberați când erau în culmea gloriei. Adu-ți azi aminte ce spune David: „Unii se bizuie pe carțile lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului

nostru. Ei se îndoiaie și cad, dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare” (Ps. 20,7-8). Vei birui timpul de criză dacă te rezemi pe Domnul, și nu pe oameni, pentru că „Numele Domnului este un turn tare”. (Prov. 18,10)

Investește totul pentru viitor și speranță!

Construcția gramaticală a textului ebraic pe care-l analizăm sugerează că Ieremia avea doar 17 sicli de argint (v. 9). Ce resurse mai ai lângă tine în necazul tău? Mai ai ceva resurse materiale? Nu te opri din dărnicie. Nu „uita” de zeciuială și ajutorări. Poate că, dacă cineva ți-ar fi zis mai demult că va veni vremea când vei investi fără rezerve tot ce mai ai în speranță și în viitor, nu l-ai fi crezut. Dar acum a sosit timpul. Aceasta este vremea!

Profetul Ieremia împlinește această poruncă divină în fața multor martori. Oamenii trebuiau să ia cunoștință de vrerea Domnului și să capete speranță în viitor. Acum e timpul să ducem mesajul speranței la nefericiții din jurul nostru. Poate că ai în apropierea ta pe cineva drag, dependent de alcool. Ți-a promis mereu că se lasă de băutură. Sau are probleme cu drogurile ori cu adulterul. A promis că se lasă, dar se întoarce mereu și mereu. Are nevoie de speranța eliberării. Tu trebuie să-i duci vestea cea bună. Și tot ce-i ceri lui să facă să vadă că faci și tu, că trăiești ce spui. Poate că fiul tău sau fiica ta nu mai este acasă. A intrat în societatea acestui veac, devenind „fiul risipitor”. Va ajunge curând sub roșcov, flămând, înrobitor și fără speranță. Să ai pregătită mantaua speranței și inelul legământului cu Isus! Poate ești părăsit, izolat, bolnav și uitat de toți. Privește în sus și, chiar dacă ești cu fața spre nord, nu uita că „... de la miazănoapte ne vine aurora”. (Iov 37, 22)

În condițiile unei detenții dure, Ieremia a investit totul în speranță, speranță pe care să o poată oferi altora: el a investit *ascultare*, chiar când era în temniță (v. 6.7.9); el a investit *bunurile sale materiale* – 17 sicli de argint (v. 9); el a investit *credință* în făgăduința Domnului (v. 17. 25-27); el a investit *credință* în puterea Domnului (v. 14.15. 21.22); el a investit *rugăciune* (v. 16-25).

Cu câțiva ani în urmă, într-o dimineață, a bătut la ușa mea un om. Era foarte devreme. Cam pe vremea când răsare aurora dinspre miazănoapte. Când am deschis, în fața mea a apărut un om cu sufletul zdrobit și foarte panicat. După un efort de a înțelege ce spune, am aflat ceva care m-a marcat pentru multă vreme. Domnul respectiv avea un fiu bolnav de cancer în fază terminală. Copilul avea doar doisprezece ani. Cu o zi înainte, fusese externat. În acea noapte, care era pe sfârșite, copilul a avut dureri mari și o rugămintă care i-a adus pe părinți într-o situație dramatică. Fiul lor le cerea să se roage pentru el când avea dureri. Le-a povestit că la spital avea lângă el, în patul vecin, un alt copil bolnav, care

era pocăit. Și când el avea dureri mari, copilul pocăit se târa la patul lui și, cu mâinile pe mâinile lui, se ruga și atunci îl lăsa durerile. Apoi, copilul pocăit se târa iarăși în patul lui. Acasă nu avea cine să se roage. Tatăl acela îndurerat stătea plângând în fața mea și zicea: „Nu știu să mă rog, domnule pastor, n-am făcut-o niciodată... Am fost dimineață la spital, după copilul pocăit, dar a murit azi-noapte și nu știu ce să mă fac... Dați-mi o speranță! Puteți face pentru fiul meu ce a făcut copilul pocăit?”

Copilul acela pocăit și anonim, acolo, pe patul suferinței lui, nu putea să țină speranța doar pentru el. A oferit speranță, așa cum a putut el, și altuia, prin rugăciune, prin mângâiere și prin faptă.

Poți să spui azi împreună cu psalmistul: „Tu privești necazul și

suferința, ca să iei în mână pricina lor. În nădejdea Ta se lasă cel nenorocit, și tu vii în ajutorul orfanului...” (Ps. 10,14) „Toate izvoarele mele sunt în Tine.” (Ps. 87,7)

Noi suntem mesagerii lui Dumnezeu. Avem în noi dovada măreției și puterii Lui, dovada iubirii Lui. Nu ai vrea să ieși din amărăciune pentru câteva momente și, la fel ca Ieremia, să-ți pui speranța în Domnul?

Vrei să fii altfel decât cei din jur care ar vrea să moară

doar auzind despre necazurile care sunt la tot pasul?

Soluția este Domnul Isus Hristos. Încrederea totală în El și în purtarea Lui de grijă. Fii o îmbărbătare pentru cei din jurul tău! Să ne rugăm pentru puterea de a împlini această dorință! „Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul, Scutul care îți dă ajutor și sabia care te face slăvit? Vrămașii tăi vor face pe prietenii înaintea ta, și tu vei călca peste înălțimile lor.” (Deut. 33,29)

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. În adâncul sufletului, simți că ești „proprietar” pe făgăduințele Domnului? Adică simți în mod real că ce este al tău este în cer?

2. Ai căpătat puterea să poți spera, în ciuda împrejurărilor nefavorabile?

3. Vasul nostru de lut e păstrat în cinste și sănătos, ca să poarte în el „actul” de proprietari asupra bunurilor viitoare?

4. Ce cumpărături faci în văzul vecinilor și al martorilor, care să le dea speranța veșnică? Capătă ei speranță în Isus văzând cumpărăturile tale?

A full-page background image showing a military helicopter in flight, viewed from below. A person is rappelling down from the helicopter, suspended by a rope. The person is wearing a dark jacket and a red parachute pack. The sky is blue with scattered white clouds.

Misiune posibilă

**DOMNUL ISUS ESTE ÎMPLINIREA
SPERANȚEI NOASTRE**

**Prelegeri pentru copii
de LINDA MEI LIN KOH**

PRIMUL SABAT

Misiune periculoasă!

Text de memorat:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. (Ioan 3,16)

Introducere

Arătați-le copiilor câteva imagini din reviste, ziare etc., în care să fie înfățișate misiuni periculoase, cum ar fi escaladarea vârfului Everest, din munții Himalaya, sau salvarea unor persoane dintr-un incendiu sau dintr-o inundație. Apoi puneți-le următoarea întrebare: „Ați vrea să participați la o astfel de misiune? De ce?”

Povestire

Era ora două noaptea când Jared a fost trezit de țârâitul telefonului.

– Să trăiți, am înțeles! Vin chiar acum, a răspuns el repede.

(Ați înțeles, desigur, că Jared lucra în cadrul armatei și era chemat într-o misiune urgentă.) S-a îmbrăcat repede în uniformă, și-a luat rucsacul și a plecat în fugă spre baza militară, unde îl aștepta un elicopter.

– Haide! Oamenii sunt în pericol de înec! i-a spus comandantul.

În afară de Jared, s-au mai urcat în elicopter alte șase persoane pregătite pentru o misiune de salvare. Vântul sufla cu putere și ploaia bătea în geamurile elicopterului. Trebuiau să se lupte cu furtuna, care se înțețea de la un minut la altul. Jared și colegii lui priveau cu atenție pe fereastră ca să observe dacă sunt oameni pe acoperișurile caselor, pe blocuri sau în copaci.

– Acolo! Sunt doi copii pe acoperiș! a strigat Jared. Să coborâm ușor spre ei.

Pilotul a coborât elicopterul, iar Jared și colegul lui, Ken, au sărit imediat pe acoperișul casei, fiind susținuți de o frânghie. Chiar în momentul în care întindeau mâna să îi apuce pe copii, un vânt puternic i-a dus departe de ei. Elicopterul a încercat să se apropie pentru a doua oară.

– Mami! Mami! striga fetița tremurând de frig sub pătura cu care era înfășurată.

Jared și Ken au încercat a treia oară să sară pe acoperiș și au reușit!

– Nu-ți fie frică! i-a spus Jared fetiței, după care a luat-o în brațe și le-a făcut semn colegilor să-l ridice la bord. O vom găsi pe mama ta! a încurajat-o el.

În același timp, Ken l-a apucat pe băiat de mână, l-a luat în brațe, l-a învelit într-o pătură și au fost ridicați împreună în elicopter. Elicopterul a înconjurat casa de două ori și apoi s-a îndepărtat. Ce zi grea! Ce misiune periculoasă! În ziua aceea, Jared și colegii lui au salvat peste 150 de oameni. Deși erau foarte oboșiți, ei erau bucuroși și mulțumiți. A fost o misiune periculoasă, dar au reușit să salveze multe vieți prețioase.

Lecție

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost trimis în lumea aceasta într-o misiune asemănătoare. El trebuia să ne salveze pe noi, oamenii, care am călcat porunca lui Dumnezeu și am păcătuit împotriva Sa. Cu puțin timp înainte ca El să Se nască, îngerul Gabriel i-a spus mamei Lui: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21). „A mântui” este un cuvânt mai vechi pentru „a salva”, „a scăpa” pe cineva dintr-o primejdie mare, chiar de la moarte.

Isaia a prezis că Isus Mesia avea să vină pe pământ ca să ne aducă speranță și vindecare. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți.” (Isaia 53,3.4)

Da, Însuși Isus a venit într-o misiune ca să ne salveze din lumea aceasta a păcatului și să ne dea viața veșnică. Aceasta este o veste bună! Să le spunem și altora despre ea pentru ca și ei să aibă această speranță. Isus i-a trimis pe ucenici în lume ca să-i învețe pe oameni cum să devină ucenici Săi. (Mat. 28,19.20)

Porunca aceasta de a duce vestea bună la toți oamenii ne-a fost dată și nouă. Furtuna păcatului și a ispitei suflă tot mai puternic. Copiii și părinții din lumea aceasta au nevoie să fie salvați de Isus. Dumnezeu ne invită să participăm la misiunea de salvare împreună cu El.

Aplicație

Alcătuți o listă cu proiecte misionare la care pot participa copii de vârsta voastră. Discutați împreună cu părinții sau cu instructorul despre modul în care ar putea să vă ajute să realizați aceste proiecte.

Discuție

1. Cum poți să încurajezi o persoană care și-a pierdut casa în urma unui cutremur?
2. Cum te poate ajuta Domnul Isus atunci când ești ispitit să copiezi la o lucrare sau să le spui părinților tăi o minciună?
3. Să presupunem că un om cuprins de „furtuna” ispitelor lui Satana vine să se închine în biserica voastră. Ce puteți face voi, copiii, pentru a participa la o „misiune de salvare” a lui? Ce nu ar trebui să faceți?

Activitate

Scrieți cuvintele MISIUNEA SPERANȚEI pe o coală de hârtie colorată și decorați-o, folosind carioci, paiete sau alte materiale decorative. În mijlocul colii, lipiți o imagine cu Isus, iar în jur, fotografiile cu persoanele care au nevoie să fie salvate sau scrieți numele acestora. Așezați tabloul astfel realizat în camera voastră.

DUMINICĂ

„Salvează lumea!”

Text de memorat:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. (Matei 28,19.20)

Introducere

Formați grupe de câte trei sau patru copii. Dați-i fiecărui copil câte un bilețel pe care ați scris, în prealabil, un mesaj de genul: „Isus ne mântuiește!”, „Crede în Isus!”, „Botează-te!”, „Ascultă de Dumnezeu!”. Rugați apoi grupele să se gândească la o modalitate în care pot transmite mesajul primit. Lăsați fiecare grupă să le arate celorlalți ce modalitate a găsit.

Povestire

– Treziți-vă! Treziți-vă! striga micuța Halle la părinții ei în timp ce îi zgâlțâia. Să nu întârziem. Unchiul pleacă în maraton! le-a spus ea.

Halle avea 6 ani, iar unchiul ei pleca împreună cu alte 50 de persoane într-un maraton pe biciclete pentru a le transmite oamenilor din toată țara mesajul de a salva planeta. Maratonul urma să dureze o lună, iar startul avea să fie dat de pe o faleză.

– Mami, unchiul John nu va face altceva decât să călătorească cu bicicleta în tot acest timp? a întrebat Halle.

– Nu, draga mea. Unchiul John și colegii lui vor trece prin orașele din țara noastră și îi vor îndemna pe oameni să ocrotească mediul, i-a explicat mama.

– Dar de ce nu poate să le spună asta la televizor? Nu este mai simplu? a întrebat-o ea gânditoare.

– Da, este mai simplu, însă el vrea ca oamenii să știe că mesajul acesta este deosebit de important. Bicicliștii vor să meargă la ei personal și să le ducă vestea bună despre salvarea pădurilor și a oceanelor, i-a explicat mama.

Când Halle și părinții ei au ajuns pe faleză, se aflau deja acolo sute de oameni care fluturau stegulețe verzi și îi aplaudau pe cei 50 de bicicliști, urându-le succes în misiune.

– Uite-l pe unchiul John! i-a spus Halle tatălui ei, arătând spre locul în care îl văzuse.

A trecut o săptămână. La masa de dimineață, mama le-a arătat tuturor o carte poștală și i-a anunțat bucurioasă:

– Am primit o carte poștală de la unchiul John!

– A transmis deja vestea bună? a întrebat Halle curioasă.

– Da, Halle! Au trecut deja prin două orașe și oamenii i-au primit bine. Le-au dat pliante și au stat de vorbă cu mulți dintre ei, să fă-

tuindu-i să aibă grijă de mediu, i-a explicat mama.

– Grozav! Oare în câte orașe din țară trebuie să ajungă? întrebă tata.

– Nu știu, dar este o călătorie lungă, zise mama oftând.

– Pot să plec și eu într-un maraton pe bicicletă? a întrebat Halle dornică. Vreau să le spun celorlalți copii despre vestea bună a lui Isus.

– Sigur că da! Hai mai întâi să începi maratonul la noi în cartier, ce zici? îi sugeră mama.

– Bine! a răspuns ea bucurioasă. Măine mă duc cu bicicleta la Jenny ca să-i povestesc despre Isus.

– Sunt de acord! a spus tata fericit. Dar trebuie să meargă și mami cu tine!

Lecție

Poate că suntem prea mici ca să facem singuri o călătorie cu bicicleta în toată țara, dar putem să mergem în cartierul în care locuim, la prietenii noștri, ca să le vorbim despre Isus. Iată ce poruncă le-a dat El ucenicilor: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8). Domnul Isus le-a cerut ca mai întâi să ducă vestea bună în familia lor, în localitatea în care trăiau și apoi în alte zone din lume.

Porunca aceasta ne-a fost dată și nouă. Domnul Isus ne cere să ducem vestea bună la oamenii din localitatea noastră!

Vi se pare că este prea greu? Nu vă temeți, Isus ne-a făgăduit: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea, în slăbiciune, este făcută desăvârșită.” (2 Cor. 12,9)

Apostolul Pavel a transmis vestea bună la multe neamuri și popoare, parcurgând mulți kilometri pe jos. El a călătorit și pe mare, cu corabia, ca să ajungă la oamenii din Corint, din Tesalonic și din Cipru. Și tu poți să faci o călătorie misionară pe jos sau cu bicicleta și poți să le vorbești oamenilor despre Domnul Isus.

Aplicație

Faceți trei felicitări pe care scrieți cuvintele „Isus te iubește”. Decorați-le și oferiți-le la trei prieteni care nu Îl cunosc pe Isus.

Discuție

1. Care este vestea bună despre Isus? (El a murit în locul nostru pentru ca noi să trăim veșnic împreună cu El.)

2. Ca să răspândim vestea cea bună ar trebui să mergem la Ierusalim sau în Iudeea? Ce înțelegeți prin „până la marginile pământului”? Am putea ajunge acolo? Ni se cere să facem ceva imposibil?

3. Ce modalități noi puteți folosi pentru a răspândi vestea bună? Puteți folosi rugăciunea?

Activitate

Descurcați literele de mai jos și veți descoperi câteva cuvinte din făgăduința pe care le-a dat-o Domnul Isus celor ce duc vestea bună în toată lumea (Mat. 28,19,20). După ce le-ați descoperit, așezați-le în ordine și adăugați, la locurile potrivite, cuvintele formate din două litere: CĂ, ÎN, LA, EU, CU.

AĂIT	ELEZIL
UNST	NĂÂP
IOV	ȘĂRIFSTUL
OTAET	ACLIVUEU

Răspuns: LATĂ CĂ EU SUNT CU VOI ÎN TOATE ZILELE, PÂNĂ LA SFÂRȘITUL VEACULUI.

LUNI

O decizie corectă

Text de memorat

Voi cânta bunătatea și dreptatea; Ție, Doamne, Îți voi cânta. (Psalmi 101,1)

Introducere

Formați grupe de câte patru copii și arătați-le cinci desene. Cereți-le să aleagă care sunt cele mai bune două desene, pe care să le afișezi apoi pe un perete al sălii. Apoi întrebați-i: „A fost ușor să decideți care este cel mai bun desen? A fost greu să alegeți cele două desene împreună cu grupa? V-a fost ușor să alegeți drept și să fiți nepărtinitori?”

Povestire

– Grăbește-te, Kate! Trebuie să ajungem la Festivalul Primăverii într-o jumătate de oră, zise mama. Haide, ai să-ți legi

șireturile în mașină, o sfătui ea în timp ce-și luă geanta și ieși din casă.

Festivalul Anual al Primăverii era evenimentul cel mai important din oraș. De obicei, se organiza un concurs și o expoziție cu peste 300 de tipuri de flori. Lalele, narcise, azalee, crizanteme și multe altele. Anul acesta, mama lui Kate urma să facă parte din juriu!

– Tati, uite! Ce mult îmi plac narcisele galbene! a exclamat Kate. Cum va reuși mama să decidă care sunt cele mai frumoase? Eu cred că n-aș putea, zise ea pe un ton grav.

– Ai dreptate. Nu este ușor să faci parte din juriu. Trebuie să fii corect, i-a explicat tata.

După lunga vizită printre florile expuse, toți oamenii s-au adunat într-o sală mare unde urmau să fie anunțați câștigătorii concursului.

– Premiul „Panglica Albastră” pentru floarea cea mai frumoasă se acordă anul acesta lui Jenny Jones, a anunțat mama lui Kate cu bucurie. Mențiunea îi revine lui...

Multe femei s-au adunat să admire floarea care primise Premiul „Panglica Albastră”. Era o lealea cu două rânduri de petale, în trei nuanțe de roșu. Privind la această floare, Kate a fost convinsă că juriul a luat o decizie corectă. Dar când s-a dus la altă masă, unde erau expuse alte flori, a auzit niște femei care criticau decizia juriului.

– Părerea mea, spunea una dintre ele, este că Rita Stubb merita să primească Premiul „Panglica Albastră” pentru lealea ei.

– Da, așa este. Se pare că juriul i-a părținit pe cei din zona de est a orașului, a spus a doua femeie.

– Am auzit că Jenny Jones este rudă cu unul din membrii juriului, a adăugat altcineva.

Nu este drept, își zise Kate în sinea ei. Cum îndrăznesc să spună că mama nu a luat o decizie dreaptă?! Tati mi-a spus că este greu să faci parte din juriu. Mă duc să-i spun mamei. După ce a luat această decizie, Kate a alergat iute la mama ei.

Mama ei luase, într-adevăr, o decizie dreaptă și nepărtinitoare!

Lecție

Biblia ne spune că, înainte ca Isus să vină a doua oară, Dumnezeu va judeca toate faptele noastre cu dreptate. Împăratul Solomon ne amintește că „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecl. 12,14). Fiecare dintre noi a primit un timp în care să se pocăiască și să ceară iertare pentru păcatele sale. Domnul Isus vrea să ne ia acasă la El în cer. Judecata va avea loc, iar Domnul Isus ne va judeca cu bunătate și cu dreptate.

Vă aduceți aminte de parabola talanților? În Matei 25,19, ni se spune despre un stăpân (Domnul Isus) care se întoarce dintr-o călătorie lungă pentru a le cere socoteală robilor lui de modul în care au folosit talanții primiți. El a ajuns la concluzia că robul care a primit cinci talanți și robul care a primit doi talanți au fost credincioși și și-au înmulțit talanții. De aceea, a decis să le dea amândurora câte o răsplată. Însă mai era și un rob care primise un talant și care nu făcuse nimic cu el ca să-l înmulțească. Stăpânul a tras concluzia că robul acesta a fost necredincios și a luat decizia corectă de a-i lua talantul. Parabola aceasta ne învață că la sfârșit toți vom da socoteală de ceea ce am făcut.

Dar judecata aceasta este o veste bună! Nu trebuie să ne temem de ea, pentru că după judecată Domnul Isus va veni să ne ia cu El. Atunci, când El va veni „cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre.” (Mat. 25,31,32)

Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l facem noi este să recunoaștem ce am greșit față de Domnul Isus și să Îi cerem iertare pentru păcatele noastre. Biblia ne dă această făgăduință: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). De aceea, să fim pregătiți în fiecare zi să ne întâlnim cu El și să nu ne pierdem speranța. La judecată, El va spune în dreptul nostru că suntem liberi de păcat pentru totdeauna. Ce frumos va fi să stăm neînțecat în prezența Sa și să nu mai greșim deloc!

Aplicație

Alcătuți o listă cu lucrurile pe care puteți să le faceți ca să vă pregătiți pentru venirea Domnului Isus și pentru judecata care se va ține. Împărtășiți ideile voastre cu ceilalți membri ai grupeii.

Discuție

1. De ce considerăm că judecata va fi un eveniment fericit? Ce puteți să-i spuneți cuiva care se teme de ziua judecății?

2. Numiți două parabole din Biblie în care se vorbește despre judecată și despre ziua în care Domnul Isus va reveni.

Activitate

Compuneți o poezie sau un cântecel despre Dumnezeu care este un judecător bun și drept. Recitați poezia sau cântați cântecelul.

MARȚI

O zi specială

Text de memorat

Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! (Psalmi 95,6)

Introducere

Scrieți pe tablă titlul „O zi specială”. Întrebați: „Ce faceți de obicei atunci când petreceți o zi specială împreună cu părinții voștri? Vă place să aveți astfel de zile speciale?”

Povestire

– Am venit, tată! a strigat Tudor fericit, în timp ce închidea ușa de la intrare.

Apoi a urcat scările în fugă și s-a dus în camera lui ca să-și schimbe hainele. Chiar atunci s-a auzit ușa de la bucatărie. Era tatăl lui.

– Hei, ești gata? l-a întrebat tata. Imediat mă îmbrac și vin.

Da, ziua de joi era o zi specială, pentru că Tudor și tatăl lui își petreceau timpul împreună! Tata ajungea acasă pe la ora 4 și apoi se ducea împreună cu Tudor la sala de sport. Jocul lor preferat era voleiul. La sală veneau mai multe familii și jucau pe echipe. După aceea se opreau la o înghețată. Alteori, se duceau la magazin, să cumpere piese de schimb pentru bicicletă

sau intrau într-o librărie. Tudor se bucura foarte mult că putea să-și petreacă toată după-amiaza de joi împreună cu tatăl lui!

Ultima dată, după ce au jucat un meci de volei, au făcut o vizită la spital, la un prieten de-al tatălui care era bolnav de pneumonie. Tata i-a promis acestuia că îi va înlocui o fereastră care era spartă.

Tudor și tatăl lui își propun ca în fiecare joi să facă ceva interesat împreună.

– Ziua aceasta este ca Sabatul! i-a spus tata odată.

– Ca Sabatul? l-a întrebat Tudor surprins. Dar Sabatul este sâmbăta!

– Da, așa este! a continuat tata. Sabatul este ziua specială pe care o petrecem împreună cu Dumnezeu. Ne închinăm înaintea Lui, cântăm, Îl laudăm și facem ceea ce Îi este plăcut. Facem aceste lucruri în fiecare Sabat!

A, da, lui Tudor îi place să cânte la Școala de Sabat, să se roage pentru prietenii lui și să asculte povestirea. Închinarea înaintea lui Dumnezeu îi aduce bucurie!

Acum, Tudor are două zile speciale în fiecare săptămână: o zi pe care o petrece împreună cu tatăl lui, adică joia; și o zi pe care o petrece împreună cu Isus, adică Sabatul. Pe amândouă le iubește foarte mult!

Lecție

Când a trăit în lumea aceasta, Domnul Isus avea o zi specială pe care o petrecea împreună cu Dumnezeu. El Se ducea la sinagogă ca să Se închine. Îi plăcea să citească versete biblice din sururile acelea mari. În Luca 4,16, ni se spune că Isus „a venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.” Și ucenicii Săi, Petru, Ioan și ceilalți, se duceau la templu să se închine. Și apostolul Pavel se întâlnea cu

credincioșii la biserică în fiecare Sabat. Ei cântau împreună, Îl laudau pe Dumnezeu și ascultau predicile lui Pavel.

Când nu era Sabat, lui Isus Îi plăcea să-și ia un timp special în care să stea singur de vorbă cu Dumnezeu. Biblia ne spune că „în zilele acela, Isus S-a dus în munte să Se roage” (Luca 6,12). El a stat de vorbă cu Tatăl Său toată noaptea! Acesta era modul în care Tatăl și Fiul Își petreceau timpul împreună!

Vreți să-L laudați și voi pe Dumnezeu? Psalmistul ne îndeamnă: „Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci” (Ps. 106,1) Iar Isaia ne întreabă: „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” (Is. 40,28)

Da, speranța noastră este că într-o zi vom putea să fim și să rămânem împreună cu Domnul Isus și cu Tatăl nostru pentru totdeauna. Nu doar într-o singură zi specială, ci pentru toată veșnicia!

Aplicație

Alcătuiești o listă cu lucrurile pe care vreți să le faceți când veți fi cu Domnul Isus în cer. Ce întrebări vreți să-I puneți?

Discuție

1. Ce activități (dintre cele prezentate în prelegere) vrei să faci împreună cu Isus în ziua Sa specială?
2. Ți este greu să petreci un timp special împreună cu Isus, în afară de cel din Sabat? Ne cere El să ne întâlnim cu El la o oră anumită și într-o zi anumită?
3. De ce a hotărât tatăl lui Tudor să petreacă o zi împreună cu fiul lui? De ce este bine să ne propunem să începem fiecare zi cu un timp special împreună cu Isus?

Activitate

Căutați următoarele texte biblice și descoperiți care este cerința cea mai importantă pe care trebuie să o îndeplinim dacă dorim să petrecem toată veșnicia împreună cu Dumnezeu.

1 Samuel 15,22

Isaia 1,19

Fapte 5,29

Exod 19,5

MIERCURI

În sfârșit, din nou împreună!

Text de memorat

Fiiți tari și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce nădăjduiți în Domnul! (Psalmi 31,24)

Introducere

Arătați câteva imagini cu copii și adulți triști. Apoi întrebați: „Cum arată toți acești oameni? Speriați? Deznădăjduiți? Triști? Ce înseamnă să te simți deznădăjduit?”

Povestire

– Mami, mami, unde ești? a strigat Karli, o fetiță de 6 ani, strângând tare păturica murdară cu care era învelită.

Nimeni însă nu o auzea, fiindcă toți alergau de colo până colo, ducând bagaje sau haine și tot felul de lucruri. Karli putea să-și aducă aminte că a ieșit împreună cu mama și cu frații ei din casă, ca să se ducă la stația de autobuz. Deodată s-a auzit un zgomot puternic pe stradă. Ea s-a întors să vadă ce s-a întâmplat, dar a uitat să o țină pe mama de mână.

– Casto, Casto! l-a strigat Karli pe frațele ei.

Dar nici mama și nici Casto nu erau acolo. Iar ea nu știa deloc ce să facă. Nimeni nu o băga în seamă. *Unde este mami?* Karli a început să plângă de frică și a plecat să o caute pe mama. A mers și a mers, până nu a mai putut și până și-a pierdut speranța că o va mai găsi. Apoi a căzut la pământ obosită și a leșinat.

– Trezește-te! a strigat la ea cineva în timp ce o bătea ușor pe obraz.

– Mami! Casto! a spus Karli, revenindu-și din leșin.

Privind în jur, fata și-a dat seama că se afla în brațele unei femei necunoscute.

– Stai liniștită! Te vom ajuta să o găsești pe mama ta! i-a spus femeia.

– Da? a zis ea arătându-și nerăbdarea. Vă mulțumesc, doamnă.

– Eu lucrez la Crucea Roșie și am trimis pe cineva să o caute pe mama ta, a continuat femeia.

– Pot să Îl rog pe Isus să mă ajute să o găsesc pe mami? a întrebat Karli cu sfială.

– Sigur că da! Isus știe unde este mama ta, i-a răspuns femeia zâmbind.

După ce s-au rugat, Karli s-a ridicat de pe genunchi și a mâncat. Dar tot se simțea singură, speriată și deznădăjduită. *O va mai vedea pe mama vreodată?* Și-a strâns păturica murdară în jurul umerilor și a plâns până a adormit.

Toate lucrurile din jur îi erau străine. A doua zi dimineată, când s-a trezit, în curte erau mulți oameni care strigau și alergau dintr-o parte în alta. Mașinile și camioanele claxonau aproape fără întrerupere. Iar Karli se simțea singură și fără speranță!

Deodată, a auzit pe hol niște glasuri cunoscute. Inima a început să-i bată tot mai tare. *Era oare posibil? Era doar un vis? Speranța ei nu fusese zadarnică?* Acum auzea glasurile din ce în ce mai bine.

– Mami, mami! a strigat ea fericită, ieșind din cameră în fugă.

– Karli, Karli, draga mea! a răspuns mama, venindu-i în întâmpinare și strângând-o în brațe. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, a adăugat ea, plângând ușor. Doamne, Îți mulțumesc!

– Mami, sunt atât de fericită! Am fost sigură că te voi găsi! a spus Karli zâmbind și a plecat cu mama ei, ținând-o de mână.

Lecție

Există în lumea aceasta mulți oameni disperați. Păcatul, bolile și ispitele le șterg orice urmă de speranță din suflet. Oamenii se urăsc unii pe alții și se luptă între ei. Domnul Isus ne-a spus că înainte de venirea Sa „un neam se va scula împotriva

altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ.” (Mat. 24,7)

Știți și voi că în ultimii ani au avut loc multe calamități, în urma cărora au murit mii de oameni: tsunami, uraganul Katrina, cutremure în diferite zone din lume. Un alt exemplu îl constituie războaiele din Iran și din Irak, frica de terorism și de alte lucruri rele pe care le fac oamenii unii împotriva altora. Și se

pare că nimeni nu știe ce să facă. Oamenii își doresc o viață mai bună, dar nu știu ce să facă pentru a avea o viață mai bună.

Însă noi știm. Biblia ne aduce aminte că speranța adevărată se găsește numai în Isus. Apostolul Pavel era într-o tot de acord cu aceasta atunci când a spus: „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Col. 1,27)

Aceasta este speranța despre care putem să le vorbim prietenilor și vecinilor noștri atunci când ei sunt descurajați și deznădăjduiți din cauza problemelor vieții. Invitați-i să vină la biserică, unde să găsească speranța în Domnul Isus, care le poate da pace.

Nu uitați: „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său!” (Ps. 146,5) Așa a făcut Karli atunci când și-a pus nădejdea în Isus și a avut încredere că El o va ajuta să-și găsească mama.

Aplicație

Cereți-le copiilor să confecționeze niște felicitări speciale sub formă de inimioare, pe care să lipească o imagine cu Isus sau să scrie frumos Numele Lui. Spuneți-le să scrie în interior următoarele cuvinte: „Domnul Hristos este speranța ta!” Încurajați-i să ofere aceste felicitări unor copii bolnavi, vecinilor lor sau bătrânilor care stau într-un azil.

Discuție

1. Ce înseamnă să fii deznădăjduit?
2. Ați simțit vreodată că v-ați pierdut speranța cu totul? Povestiți ce s-a întâmplat.
3. Avem speranță în Isus atunci când lășăm în grija Sa problemele noastre. Ați făcut vreodată lucrul acesta?

Activitate

Ghiciți numele personajelor care și-au pus nădejdea în Domnul Isus în ciuda dificultăților prin care au trecut.

- a. Bărbatul acesta a pierdut totul într-o singură zi: averea, casa și copiii. _____
- b. Femeia aceasta nu mai avea speranța că se va vindeca vreodată, fiindcă era bolnavă de 12 ani. _____
- c. Tânărul acesta era sclav într-o țară străină, dar nu și-a părăsit speranța în Dumnezeu și a primit ca răsplată o poziție înaltă în împărăție. _____
- d. Femeia aceasta a sperat că Dumnezeu o va salva pe ea și pe poporul ei din mâna unui dregător rău de la curtea regală, care dorea să-i omoare. _____
- e. Bărbatul acesta a predicat cu mult zel despre speranța în Domnul Isus în toate călătoriile lui misionare. _____

JOI

Credincioși până la sfârșit

Text de memorat

Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții. (Apocalipsa 2,10)

Introducere

Pregătiți cinci-șase cartonașe pe care să scrieți câte un cuvânt care să caracterizeze comportamentul unui credincios sau un comportament nepotrivit pentru un credincios. Exemple: încurajarea, critica, minciuna, sinceritatea, bârfa, dezvinovățirea. Trasați o linie în mijlocul sălii și scrieți CREDINCIOS, în stânga ei, și NECREDINCIOS, în dreapta ei. Citiți cu voce tare fiecare comportament. Dacă este vorba despre un comportament CREDINCIOS, copiii se așază în stânga liniei, iar dacă este NECREDINCIOS

se așază cu toții în dreapta liniei. După ce citești toate cartonașele, întrebați-i ce înseamnă cuvântul „credincios”.

Povestire

– Cum adică păzește ziua sfântă a lui Dumnezeu? Ce absurditate mai e și asta? se răsti maiorul Park.

– Domnule, soldatul Brown este un om credincios, îi explică sergentul Caldwell, și nu poartă armă.

– Nu poartă armă și nu muncește sâmbăta! Ce caută în armată? zise maiorul tipând.

Melvin Brown s-a frământat toată noaptea într-un colț al cazărni, rugându-se ca Domnul Isus să-i dea putere pentru această încercare. Melvin avea 18 ani, iar stagiul militar era obligatoriu și dura doi ani. Nu se făceau excepții.

Când a plecat de acasă, părinții lui s-au rugat pentru el și i-au citit mai multe texte biblice care să-l încurajeze atunci când avea probleme. Da, își aducea aminte de Matei 19,26: „La oameni, lucrul acesta este cu neputință, dar, la Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu putință.” Melvin a luat hotărârea de a crede că Dumnezeu va face pentru el imposibilul în armată.

– De ce îți faci griji că nu poți fi credincios în armată? Dumnezeu înțelege situația!

Melvin s-a întors să vadă cine îi vorbea, dar nu a văzut pe nimeni. Era totuși convins că a auzit pe cineva vorbind tare în cameră. Cine să fi fost?

Doamne, vino în ajutorul meu astăzi. Vreau să rămân credincios, își zicea el în gând în timp ce se încolona alături de colegii lui pentru apelul de dimineață.

– Soldat Brown, mergi și raportează-i comandantului unității!

Sergentul Caldwell a rostit ordinul tare și clar. Melvin nu putea să dea înapoi.

Inima îi bătea repede când a ciocănit la ușa maiorului Park.

– Dosarul tău nu arată prea bine, băiete! În numai două luni ai fost dat afară din două unități militare! i-a spus maiorul rostind cuvintele la repezeală. Cine te crezi? Refuzi să participi sâmbăta la instrucție și refuzi să porți armă. Ai încălcat legea acestei țări! Vei ajunge în fața tribunalului militar!

– Domnule, Biblia ne învață să ținem sâmbăta, a răspuns Melvin cu mult curaj.

– Măine dimineată vei apărea înaintea tribunalului la ora 9, i-a ordonat maiorul Park.

Tribunalul militar este o curte de judecată a armatei, care rostește uneori sentințe foarte severe în dreptul soldaților. Melvin nu mai fusese niciodată într-un tribunal.

Noaptea aceea i s-a părut cea mai grea din viața lui. A sunat acasă, iar mama și tata s-au rugat pentru el prin telefon. L-au încurajat să se încreadă în Dumnezeu, care poate să facă lucruri care pentru oameni par imposibil de făcut.

– Adu-ți aminte de Isaia 40,31, i-a spus mama lui la telefon.

Melvin s-a gândit toată noaptea la Isaia 40,31. „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu oboresc, umblă și nu ostenesc.”

Doamne, am mare nevoie de aceste aripi de vultur. Am încredere în făgăduința Ta, a zis el în rugăciune.

Dimineată, Melvin s-a prezentat la tribunal. Câțiva ofițeri erau deja prezenți în sală.

– Soldat, ești dispus să faci închisoare pentru credința ta? îl întreabă locotenentul Lee în batjocură.

– Da, domnule! Vreau să Îi rămân credincios lui Dumnezeu, i-a răspuns Melvin plin de curaj.

– Credință! Nu merită să mori pentru ea! interviu maiorul Park. Nu mai există credință în ziua de azi!

După ce lui Melvin i s-au pus întrebări timp de o jumătate de oră, maiorul Park a rostit sentința:

– Trei ani de închisoare și 250 de dolari amendă!

După aceea, toți au părăsit sala, iar colonelul Brandt s-a apropiat de Melvin dând din cap dezaprobator.

– Nu-mi vine să cred că mai există încă oameni ca tine, care vor să-I fie credincioși lui Dumnezeu, chiar cu riscul de a face pușcărie! a exclamat colonelul. Începând de mâine, eu voi fi noul comandant al unității. Îți admir credințioșia. Țara noastră are nevoie de oameni ca tine, care își apără credința.

Colonelul i-a zămbit și i-a strâns mâna cu putere.

– Te voi lăsa să pleci în permisie sâmbăta, dar va trebui să muncești dumi-

nica, ca să recuperezi. În ceea ce privește armele..., tu vei avea sarcina să strângi păturile pe care vor sta soldații când vor face trageri la poligon.

Melvin asculta cuvintele colonelului și plângea de bucurie. *Era oare posibil? Doar auzise sentința rostită de maior! Și totuși Dumnezeu a transformat-o în ceva bun!*

– Mamă, tată! Dumnezeu mi-a dat aripi de vultur! Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile! le-a spus Melvin părinților lui la telefon.

Lecție

Dorința lui Dumnezeu este ca noi să fim credincioși în tot ce facem. El ne invită stăruitor să ne întoarcem la El. Pe vremea lui Ilie, Dumnezeu i-a chemat pe israeliți să renunțe la idolatrie și la închinarea la Baal și să I se închine Lui, pentru că El este Dumnezeul adevărat. În Apocalipsa 14, Dumnezeu ne invită iar: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Dorința Lui este să ne închinăm înaintea Sa și să-I fim credincioși.

Lumea ne oferă multe lucruri atrăgătoare: bani, renume, haine, jocuri pe calculator și multe altele! Dar Domnul Isus ne spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6,33). Da, nu vă puneți încrederea în bani și în bogățiile din lumea aceasta, pentru că toate acestea pot dispărea peste noapte.

Este mai bine să ne punem încrederea în Dumnezeu, care ne spune: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și, afară de Mine, nu este alt Dumnezeu” (Is. 44,6). Dumnezeu ne cheamă să renunțăm la idoli din lumea aceasta și să acceptăm sigiliul Său veșnic. Sigiliul acesta este un semn care arată că noi facem parte din poporul Său. Când acceptăm invitația Sa de a-I fi credincioși, primim darul vieții veșnice. Când facem această alegere, suntem poporul Său ales!

Aplicație

Gândiți-vă la câteva modalități prin care puteți să Îi rămâneți credincioși lui Dumnezeu până la sfârșit. Împărtășiți

aceste idei și prietenilor voștri și rugați-vă ca Dumnezeu să vă ajute să fiți credincioși și să primiți sigiliul Său veșnic.

Discuție

1. Ce înseamnă sigiliul lui Dumnezeu?
2. Ai vreun prieten care nu Îl cunoaște pe Isus și nu Îl recunoaște ca Domn? Cum poate prietenul acesta să accepte invitația lui Dumnezeu de a face parte din poporul Său ales?

Activitate

Cereți-le copiilor să formeze grupe mici și să creeze o scenetă prin care să ilustreze credințioșia față de Dumnezeu. Apoi lăsați-i să prezinte sceneta înaintea tuturor copiilor.

VINERI

O profesoară miloasă

Text de memorat

Dar Tu, Doamne, Tu ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credințioșie. (Psalmi 86,15)

Introducere

Scrieți pe tablă cuvântul „milos”. Rugați-i pe copii să vă ajute să alcătuiți o listă cu trăsăturile unui om milos. Discutați pe scurt despre fiecare trăsătură în parte.

Povestire

– Carina, să vii la biroul meu înainte de masa de prânz, a spus dna Garcia după ce a adunat toate tezele de la clasa a cincea.

– Carina, te-ai purtat ciudat în dimineața aceasta la teză, a remarcat profesoara.

– Nu, m-am purtat ca de obicei! a răspuns Carina.

– Ești sigură că nu ai nimic să-mi spui? o întreabă profesoara cu o privire cercetătoare.

– Nu, nimic, i-a răspuns Carina fără ezitare.

– Mi-ar părea rău să nu-mi spui adevărul, îi zise dna Garcia.

După aproape un minut de tăcere, timp în care Carina își răsucea nervoasă colțul hainei, doamna profesoară a rupt tăcerea.

– Carina, te rog, dă-ți jos șapca, i-a cerut ea pe un ton liniștit.

– Nu, nu! Vă rog, nu-mi cereți asta! a spus eleva supărată.

– Cred că ascunzi ceva acolo, i-a explicat doamna.

Doamna profesoară a mai insistat de două ori, iar Carina a cedat și a oftat prelung, după care a mărturisit:

– Îmi pare rău, doamnă profesoară. Am copiat!

După aceste cuvinte, și-a dat jos șapca și a lăsat să cadă din ea o hârtie cu multe răspunsuri.

– Ar trebui să-ți pun nota 3, dar știu că este prima dată când ai copiat.

– Îmi este atât de rușine! Poate Isus să mă ierte pentru un păcat atât de mare? a întrebat-o Carina cu tristețe.

– Da, poate. Domnul Isus ne iartă mereu atunci când ne mărturisim păcatele și cerem să fim iertați, a încurajat-o doamna. Și eu te iert, dar va trebui să suporti consecințele. Va trebui să dai altă teză săptămâna viitoare, dar cu alte subiecte.

– Vă mulțumesc, doamnă profesoară. Nu voi mai copia de azi înainte! i-a spus Carina. O să le povestesc și părinților mei. Vă mulțumesc mult că ați fost bună și miloasă cu mine.

Lecție

Da, noi nu merităm mila și bunătatea lui Dumnezeu atunci când facem

rele, atunci când îi jignim pe prietenii și pe părinții noștri. Dar iată ce ne spune David în Psalmi 78,38: „În îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește.” Iar apostolul Ioan spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Ce făgăduință minunată!

După cum se știe, israeliții au uitat de mai multe ori că Dumnezeu i-a condus în mod minunat și au început să se închine la idoli și la dumnezei străini. Ei murmurau, se plâneau și Îl părăseau pe Dumnezeu. Totuși Domnul se îndura de ei și îi ierta. El le spunea: „Întoarce-te, necredincioasa Israel, zice Domnul. Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânie pe vecie.” (Ier. 3,12)

Da, Dumnezeu este drept și milos și ne cheamă să venim la El. Misiunea Domnului Isus pe pământ a fost aceea de a ne ajuta să înțelegem că Dumnezeu este iubitor, blând și iertător. Dacă venim la El și ne cerem iertare în mod sincer, vom locui în cer cu El pentru totdeauna.

Aplicație

Scrieți pe o foaie de hârtie o scrisoare către Dumnezeu, în care să-I spuneți cum vă simțiți când știți că El vă iartă și că este milos. Citiți scrisoarea înaintea unui prieten.

Discuție

1. Ce legătură este între *a fi milos* și *a ierta*? Poate exista una dintre aceste trăsături fără cealaltă?

2. Vi s-a întâmplat până acum să fiți tratați cu milă? Cum v-ați simțit?

Activitate

Cântați imnul „Domnul e bun!” Cereți-le copiilor să facă un desen despre bunătața lui Dumnezeu și să îl arate colegilor lor.

SABATUL AL DOILEA Un club special

Text de memorat

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. (Apocalipsa 14,12)

Introducere

Arătați grupei imagini cu diferite cluburi de copii (Cercetași, Exploratori, Licurici etc.). Întrebați: „Ce condiții trebuie să îndeplinești ca să poți face parte din aceste cluburi? De ce vă place să faceți parte din aceste cluburi?” Scrieți răspunsurile lor pe tablă.

Povestire

– Hei, Paul! Ai primit uniformă? I-a întrebat Miky bucuros, în timp ce cercetașii mășăluiau în formație pe trotuar.

– Nu încă! Sper că o voi primi cât de curând, a răspuns Paul în șoaptă.

– Ai aflat? Clubul nostru a fost ales să participe la parada care va avea loc de Ziua Națională! a continuat Miky.

– Chiar? Ce bine! Este o onoare! exclamă Paul.

Cercetașii din Districtul 4 făceau repetiții de două ori pe săptămână. Ei exersau pasul de marș și formarea grupelor. Fiecare mișcare trebuia să fie perfectă, fiindcă fiecare cercetaș era un reprezentant al clubului. Uniformele trebuiau să fie curate și călcate, ghetele lustruite, iar cravatele și beretele bine așezate. Era miercuri și se făceau repetiții.

– Toți în șir! Stâng, drept, stâng, drept! a ordonat instructorul Lee. Nu vorbiți! Privirea înainte! a strigat el, făcându-le semn cătorva băieți care ieșiseră din linie.

– Pas de marș! Doi, trei, patru; stânga, doi, trei, patru..., le-a ordonat el mai departe și a apoi suflat din fluiet.

– Stop! a zis el cu voce tare și a fluierat prelung. Ce credeți voi, băieți, că faceți aici?

Le-a făcut semn lui Kenny, Karl și Raj să iasă în față.

– Vreți să mergeți la paradă? Vreți să faceți parte din club? i-a întrebat el.

Cei trei băieți și-au cerut iertare și l-au rugat să îi lase să participe la evenimentul special al clubului.

– Băieți, care este deviza cercetașilor? i-a întrebat instructorul. Să o repetăm împreună.

Toți băieții au rostit deviza clubului cu voce tare și cu mândrie:

„Jur să fac tot ce pot

Ca să-mi fac datoria față de Dumnezeu și față de țară

Și să ascult de Legea Cercetașilor;

Să-i ajut pe oameni oricând;

Să îmi păstrez puterea fizică,
puterea minții și tăria morală.”

– Excelent! Noi suntem membrii acestui club special și suntem niște copii speciali! a spus instructorul pe un ton apăsător.

Apoi s-a întors spre Kenny, Karl și Raj și, cu o privire încruntată, le-a spus:

– Deci, băieți, vreți să faceți parte din club sau nu? Nu uitați! Dacă vreți să rămâneți, trebuie să dovediți că sunteți vrednici de încredere, loiali, gata să dați ajutor, prietenoși, politicoși, blânzi, ascultători, veseli, economi, curajoși, curăț și respectuoși.

– Ne pare rău, domnule, nu se va mai repeta, au răspuns băieții, salutând imediat.

– Să continuăm repetiția. Nu mai este mult timp până la Ziua Națională, le-a reamintit instructorul. Bine. Înainte! Pas de marș: doi, trei, patru; stânga, doi, trei, patru...

Lecție

Știați că noi facem parte dintr-un fel de „club” și mai special? I-am putea spune „Clubul Rămășița”!

Când va reveni, Domnul Isus îi va căuta pe oamenii care au luat hotărârea de a nu se enerva și de a nu se plânge când alții îi nedreptătesc. El îi va căuta pe cei care își păstrează calmul atunci când sunt acuzați pe nedrept, pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care cred că

Isus Hristos este Mântuitorul lor. El îi va căuta pe aceia care se roagă pentru alții și care le prezintă vestea bună. Biblia spune că grupul acesta va fi format din puțini oameni. Însă fiecare în parte va fi binevenit în cer.

Apostolul Ioan ne spune următoarele: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns” (Apoc. 1,7). Atunci, misiunea speranței începută de Isus pe acest pământ se va încheia. Misiunea aceasta a părut imposibil de împlinit! Cine și-ar fi închipuit că Fiul lui Dumnezeu avea să vină pe pământ ca un prunc, ca să ne mântuiască din păcat? Acum „misiunea” aceasta este o misiune posibilă, mai mult chiar – o misiune îndeplinită. Domnul Isus a făcut tot ce trebuia să facă pentru a ne mântui. El a biruit păcatul. Speranța noastră în El se va împlini atunci când ne vom reîntâlni cu toți cei dragi ai noștri și vom fi cu El pentru totdeauna. Ia acum decizia de a fi membru al acestui „club”!

Aplicație

Misiunea posibilă! Misiunea îndeplinită! Da, misiunea Domnului Isus, care a fost îndeplinită pe Calvar, ne dă speranța că El va reveni în slavă. Spune-i unui coleg despre această veste bună! Spune-i că și el poate să facă parte din „clubul” special al celor care Îl așteaptă pe Isus!

Discuție

1. Ce trebuie să facem ca să facem parte din „Clubul Rămășiței”? Trebuie să plătim o taxă? Intrarea este liberă?

2. Care trei trăsături de caracter sunt necesare pentru a face parte din acest club? (Citește Apocalipsa 14,12.)

Activitate

Rugați-i pe copii să confecționeze o coroană din hârtie și să o decoreze cu materiale strălucitoare. Scrieți pe ea „Clubul special al lui Isus”. Coroana trebuie să aibă trei triunghiuri în partea de sus. Lipiți pe aceste triunghiuri câte una dintre trăsăturile enumerate de copii la întrebarea 2 de mai sus. (Exemplu: păzirea poruncilor lui Dumnezeu.) Îndemnați-i să o ia acasă și să o agațe undeva, în cameră. Rugați-vă ca fiecare copil să poată să dezvolte aceste trăsături.

Acreditarea Specializării *Teologie adventistă pastorală* din cadrul Institutului Teologic Adventist
Dezideratul și visul tuturor factorilor de răspundere din conducerea Institutului Teologic Adventist și a Bisericii Adventiste din România, din ultimii șaptesprezece ani, s-a împlinit pe data de 24 septembrie 2009. La această dată, Consiliul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (Consiliul ARACIS) a validat rapoartele comisiilor de specialitate despre calitatea învățământului universitar din cadrul specializării *Teologie adventistă pastorală*. Așadar, Institutul are cea de-a doua specializare acreditată, prima fiind *Asistența socială*. În felul acesta, Institutul Teologic Adventist este a doua instituție adventistă de învățământ superior din Europa care a obținut acreditarea. Lupta a fost lungă și asiduă, dar acum, datorită harului lui Dumnezeu, ea este câștigată. Soli Deo Gloria!

(Szalos-Farkas Zoltán / Șef catedră Teologie pastorală, ITA)